

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 509

De gele dood.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE GELE DOOD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Informaties omtrent

Jøseph Byrne.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Raffles stak zijn lange beenen zoo ver mogelijk voor zich uit, leunde terug in den gemakkelijken stoel, waarin hij zich zooeven had laten neervallen en geeuwde onbedaarlijk.

Charles Brand, die tegenover hem was gezeten met een sportblad in de hand, keek onmiddellijk op en staarde Raffles verwonderd aan, over de breede leestafel heen die hen van alle kanten scheidde.

Er waren nog hoogstens vier of vijf clubleden in de groote conversatiezaal van het gebouw van de Windsor-Club, een van de grootste en rijkste van geheel Londen en tot welker leden niet alleen edellieden maar ook rijke industrielen, geneesheeren van naam, mannen van de wetenschap en anderen behoorden.

De geeuw was slechts hier en daar gehoord, maar geen der aanwezigen sloeg er bijzonder acht op, want het was warm, het was reeds tamelijk laat in den avond — en eigenlijk gezegd had iedereen lust om te geeuwen.

Maar Brand verbaasde er zich over, hoe Raffles in staat was op dit tijdstip zulke duidelijke blijken van verveling te geven.

Hij had juist een zeer opwindend en ook een zeer gevaarlijk avontuur achter den rug, waarbij hij maar nauwelijks ontsnapt was aan den wraakzucht van een hardnekkigen vijand en waarbij het om zijn leven ging.

En dat was nog zoo kort geleden, dat Brand nog altijd een huivering over zich heen voelde loopen, als hij zich terugdacht aan dien gevaarvollen tijd.

En Raffles.... geeuwde!

Het was maar al te duidelijk — de gentleman-inbreker had zijn geest al weer gevestigd op nieuwe ondernemingen — want hij verveelde zich, daaraan kon niet getwijfeld worden.

Hij keek eens rond, liet de blikken uit zijn doordringende grijze oogen over de verspreid zittende aanwezigen dwalen, vestigde ze toen op Brand, trok zijn wenkbrauwen hoog op, stond op, om naar een der ramen te loopen en

neer te zien op de drukke Oxford-Street, waar onophoudelijk de zware omnibussen met donderend geraas voorbij rolden en keerde toen weer naar de leestafel terug.

En al dien tijd had Brand hem geen oogeblik uit het oog verloren, half verborgen achter zijn tijdschrift.

— Daar broeit wat! bromde hij voor zich heen. Ik wil aanstonds een plaats in een besjeshuis bestellen als die onverbeterlijke kerel, na ternauwernood aan den dood ontsnapt te zijn, niet voornemens is, dadelijk opnieuw aan den gang te gaan.

Het zou niet lang duren of de booze vermoedens van Brand zouden bevestigd worden.

Want Raffles kwam langzaam naar hem toe, na een blik op zijn horloge geworpen te hebben, keek glimlachend op hem neer en zeide zoo zacht, dat niemand hem kon verstaan:

— Ga je even met me mee?

Brand stond op onder het slaken van een zucht, die een steen zou hebben vermurwd, wierp het belangwekkende sporttijdschrift neer en volgde Raffles het vertrek uit, waar de stilte des doods bleef heerschen, een breede lange gang door en een andere kamer weer binnen — het particuliere vertrek van Lord William Aberdeen, onder welken naam John Raffles reeds sedert jaren het ambt van Vice-President van de Windsor-Club bekleedde.

De kamer was niet groot en bij uitstek geschikt om er vertrouwelijk met elkander te kunnen spreken, want de gangdeur was zwaar en breed en geheel verborgen door een dik gordijn, zoodat het zelfs voor het scherpste oor niet mogelijk zou zijn te hooren, wat er binnen gesproken werd, tenzij men zou schreeuwen.

En schreeuwen lag geenszins in den aard van Den Grooten Onbekende.

Nadat hij de deur zorgvuldig had gesloten en er het gordijn voor had getrokken, schoof hij Brand een clubfauteuil toe, nam zelf in zulk een gemakkelijk meubel plaats, leunde achterover, strengelde zijn slanke, witte vingers ineen en keek Brand over die ineengevouwen handen aan, met een blik die den jongen man weinig goeds voorspelde.

Het bleef stil in het vertrek en toen begon Brand eensklaps:

— Zijn we al eens in Zweden geweest, Edward?

Raffles zette groote oogen op en herhaalde niet weinig verbaasd:

— In Zweden? Ik kan het mij niet goed herinneren — maar wacht eens, ja toch, — een jaar of vijf geleden, toen wij in Stockholm dien rijken Italiaanschen oorlogswinstmaker hebben uitgeplunderd.

Brand fronste de wenkbrauwen en hernam:

— Ik bedoelde eigenlijk — zijn we er nooit voor ons genoeg geweest?

— Maar mijn waarde — het was een genoeg — protesteerde Raffles. Kijk je boeken er maar eens op na. Die man uit het land der citroenen heeft ons, als mijn geheugen mij niet bedriegt, meer dan 120.000 lire moeten afstaan. Als dit geen vermaak is, dan weet ik niet meer wat het dan wel is!

— Je wilt mij niet begrijpen! Ik verlang naar de vrije natuur, naar het water, naar de bloemen des velds....

— Naar de lammetjes in de wei en naar lieve, blonde meisjes in witte toiletjes en met blauwe linten om de stroohoeden, vulde Raffles bedaard den zin aan! Al dat schoons kun je hier ook krijgen! Neem een kaartje naar Hampstead en wandel vandaar naar de oevers van de Theems.

— De Theems kan mij gestolen worden, riep Brand kwaad uit, ik wil naar de Belt, ik wil naar de Fjorden, ik wil Zweedsche lucht inademen. Wij hebben een vacantie ruimschoots verdiend! Het is hier om te stikken van de warmte, kortom — ik stel je voor om morgen op reis te gaan!

— Waarom die koortsachtige haast? vroeg Raffles zonder van houding te veranderen.

— Omdat ik je er van verdenk, met nieuwe plannen rond te loopen. Ik geloof dat ik je wel heb leeren kennen in den loop der jaren en je gelaat beviel me zooeven volstrekt niet. Ik merk dat je je weer verveelt en naar nieuwe avonturen haakt.

— Het is alsof ik in een boek lees! hernam Raffles hoofdschuddend. Ik haak volstrekt niet naar avonturen en ik wilde alleen maar inbreken bij Joseph Byrne.

— Anders niet? Het is ook bijna de moeite niet waard, hernam Brand op bitteren toon. Een

klein verzetje om de gewoonte niet kwijt te raken. Joseph Byrne! Hoe kom je ineens aan dien man?

Raffles ontstregelde voor het eerst zijn vingers om zijn sigaret uit zijn mond te kunnen nemen en antwoordde toen afgemeten:

— Die man is bijzonder rijk! Ik wilde dat je mij iets van hem mededeelde, Brand. Komt hij op het lijstje voor?

— Dat geloof ik haast niet!

— Je kunt me toch, hoop ik, wel iets over hem mededeelen?

— Dat wel! Hij is bekend genoeg! Ik weet dat hij zich heeft laten voorhangen als lid van onze club.

— Laat dan maar eens hooren!

En Brand begon, alsof hij een lesje opzeide:

— Joseph Byrne, 54 jaar — buitengewoon rijk — woonplaats te Londen, Wilberton Crescent, Howard Mansion — sedert 8 jaren gehuwd met Grace Parker, die 24 jaar jonger is dan hij en van wie men zegt, dat zij hem nam om zijn geld, hetgeen bezwaarlijk te ontkennen, noch te bewijzen valt — amateur chemicus en op het gebied van zijn studie zeer bekwaam naar men zegt — maakte gedurende 3 jaren in Engelsch-Indië en Australië een speciale studie van slangen giften — een weinig zonderling — menschen-schuw — zeer streng voor zijn omgeving — en onbemind. Is dat voldoende?

— Het is voorloopig alles wat ik wenschen kan! antwoordde Raffles. Van wat je mij daar mededeelde, wist ik wel iets, maar toch niet alles. Zijn jonge vrouw heb ik menigmaal in de Opera gezien. Zij is heel mooi en naar ik geloof, heeft zij bijzonder veel temperament. Zwart als de nacht, met oogen die een wereld van beloften inhouden voor dengene — die haar hart weet te winnen. Ik betwijfel of dat haar eigen echtgenoot gelukt is. Hij is uiterlijk heel weinig aantrekkelijk, hij is volstrekt geen man om in gezelschap te zijn, en het schijnt dat hij zich weken achtereen opsluit in zijn laboratorium.

— Waar is dat?

— Het moet zich in een huis aan Wilberton Crescent bevinden. De man heeft maar twee bedienden, maar zijn vrouw heeft een kamenier, een chauffeur voor zich zelf, en dan is er nog een kok, die des avonds weggaat. De chauffeur slaapt in een kleine woning boven de garage,

en de overige bedienden slapen boven in het groote huis. Het is inderdaad een der grootste in de geheele buurt, die niettemin rijk is aan groote en oude huizen.

De beide mannen bleven even zwijgen en toen begon Brand weer:

— Het is dus je plan om Byrne een nachtelijk bezoek te brengen?

— Ja! Zeg mij eens, wat die man met zijn rijkdommen voor goeds uitricht?

— Misschien is zijn werk van groote waarde voor de wetenschap.

— Dat betwijfel ik sterk! Maar al was dat zoo — waar blijft dan zijn geld? Het ligt voor een deel in zijn brandkast en voor een ander deel zorgt Mevrouw Byrne wel dat het onder de menschen komt — maar helaas niet onder de menschen, die er nut van zouden kunnen trekken.

— Ik hoorde dat dat in de laatste maanden sterk veranderd is, hernam Brand schouderophalend. Een van mijn vrienden, Robert Wallace, wist mij te vertellen, dat Byrne zijne vrouw sedert eenigen tijd zeer krap houdt en haar nauwelijks het noodige geeft om zich behoorlijk te kunnen kleeden!

De twee vrienden bleven elkander een oogenblik aanzien, toen de naam Robert Wallace genoemd was en daarop vroeg Raffles langzaam, terwijl hij Brand strak aanzag:

— Weet je wat men zegt van je vriend?

— Ik weet het — dat hij de minnaar is van Grace Byrne, antwoordde Brand! Het is mogelijk — maar zeker weet ik het niet, want Wallace is in ieder geval een gentleman, hij zou tegen zijn beste vrienden niet bluffen op zulk een verovering en — ik ken hem slechts oppervlakkig.

— Ik heb ze een paar malen samengezien, begon Raffles weder, en — als ik nog goede oogen heb, dan bestaat er iets tusschen hen. Trouwens, hoe zou het mogelijk zijn, dat een jonge, mooie en levenslustige vrouw als Grace Byrne zonder een spoor van verlangen zou kunnen blijven voortleven aan de zijde van een man als dien ouden zonderling. Ik weet wel, dat het niet mag, dat het verboden is, dat het tegen de zeden en moraal ingaat, maar ik weet ook wel dat een vrouw als Grace daar niet naar vraagt. Hoor eens Brand — wat denk je van overmorgennacht?

— Zoo vlug al?

— Waarom niet? Ik heb al eens onderzoek gedaan. Ik weet waar hij zijn geld bewaart, ik ken reeds zijn gewoonten, en het huis is, naar ik meen, zeer slecht bewaakt. Het zal mij dan ook gemakkelijk vallen om er binnen te dringen.

Ik moet alleen nog maar een paar wasafdrukken hebben en dan kan het er op losgaan. Want ik geloof te mogen zeggen, dat ik beter weet dan Byrne zelf, hoe een deel van zijn reusachtig vermogen vruchten kan afwerpen.

Hoofdstuk II.

De dood in het Laboratorium.

Het was omstreeks half een in den nacht toen Raffles en Brand, gehuld in hun donkere jassen, waarvan de kragen waren opgezet, het groote huis aan de Wilberton Crescent, aan de achterzijde naderden.

Daar strekte zich de tuin uit, omgeven door een hoogen muur, voor een deel onderbroken door de garage, waarvan de deuren op een zijstraat uitkwamen.

Daarboven bevond zich, zooals gezegd, de woning van den chauffeur, Toppin geheeten en Raffles wist dat hij al sedert een uur vast sliep.

Brand had onder zijn lange jas een klein uitschuitbaar laddertje van staal, hetwelk bij soortgelijke gelegenheden reeds vroeger menigmaal had dienst gedaan.

Hij haalde het snel te voorschijn en een enkele handgreep deed het voorwerp uitschuiven, tot bijna 1½ meter lengte.

Het werd tegen den tuinvuur geplaatst op een volkomen donkere plek en vlug als katten klommen de beide vrienden achtereenvolgens langs het laddertje over den muur, wipten er overheen en trokken door middel van een koord, dat er aan bevestigd was, de ladder weer achter zich op.

Over een grasrand loopend langs een vrij breede laan met veel kronkelingen, bereikten zij achtereenvolgens het midden van den grooten tuin, waar een aantal donkere voorwerpen de aandacht van Brand trokken. Zij zagen er uit als groote pakkisten of kleine huisjes.

— Wat zijn dat? vroeg Brand fluisterend.

— Dat zijn de hokken van Byrnes, waar hij zijn marmotjes, apen, honden, muizen en kikvorschen bewaart, die hem moeten dienen bij zijn geheimzinnige proeven, waarvan mij de aard nog

altijd onbekend is, ofschoon het is uitgelekt, dat Byrnes heele dagen achtereen in zijn laboratorium doorbrengt.

En nu wilde ik wel dat je niet meer sprak, want wij kennen die honden niet en de kans bestaat dat zij je hooren en beginnen te blaffen.

Zij liepen nu op veiligen afstand voorbij de hokken met hun zonderlinge bewoners, bestemd om te worden geofferd op de vivisectietafel en bereikten na eenige minuten den achtergevel van het groote huis.

Gelijkvloers bevond zich een twaalfstal ramen, waarvan er, zooals Raffles verzekerde, vier tot het laboratorium behoorden, die met ijzeren rolluiken waren gesloten.

Dan kwam er een deur en dan kwamen de ramen van de keuken, de bijkeuken, het bedienvertrek en het waschkok.

Dat laatste nu had Raffles uitgekozen om er door binnen te dringen, want hij had reeds bemerkt, dat dit een zwakke plek van de vesting was.

Raffles had dan ook nauwelijks eenige minuten een paar van zijn instrumenten aan het werk gezet of het raam ging geruischloos de hoogte in en de vrienden konden binnengaan.

Zij stonden in een stikdonker vertrek, waar een lucht van bleekpoeder en drogend waschgoed hing.

Een gordijn was er niet en zij moesten dus op den tast een weg zoeken naar de deur, dwars door natte lakens, sloopen, handdoeken en ander waschgoed.

Maar zoodra zij de deur achter zich gesloten hadden en zich in de bijkeuken bevonden, waar Raffles dadelijk het gordijn voor het raam dicht deed, ontstak hij zijn lantaarn.

Het was doodstil in het groote, als uitgestorven huis en het minste geluid was hoorbaar.

Maar zij slopen zoo zacht als katten en hielden pas weer stil, toen zij de keuken verlaten hadden en in de gang stonden, die van de achterdeur liep naar de achterzijde van de groote vestibule.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— De trap naar boven is een tiental meters verder. Op de tweede verdieping is zijn werk-kamer. Van onder tot boven volgestapeld met boeken en daar moet ook de brandkast staan. Alles slaapt nu en wij doen het best maar aanstonds op ons doel af te gaan. De kast is zeer ouderwetsch en zij zou geen half uur weerstand kunnen bieden aan mijn poging om haar te openen.

De mannen wilden zich juist de zijden half-maskers voorbinden, toen Raffles eensklaps ophield en het volgende oogenblik stonden zij in tastbare duisternis, want de gentleman-inbreker had zijn lantaarn gedooft.

— Wat is er? vroeg Brand nauwelijks hoorbaar.

— Ik verbeeldde mij dat ik boven in huis iets hoorde!

Een volle minuut bleven zij onbeweegelijk naast elkander stilstaan, met geen ander geluid om zich heen dan het gerucht van hun eigen ademhaling en toen wist ook Brand, dat Raffles goed gehoord had — er klonken voetstappen, zacht en sluipend, voetstappen, die naderden.

En dat niet alleen, maar nu werd ook een zwak lichtschijnsel zichtbaar, dat zich onrustig heen en weer scheen te bewegen, maar geleidelijk duidelijker waarneembaar werd.

Raffles had Charly bij den pols gegrepen en fluisterde hem haastig toe:

— Ik weet nog niet wat het zijn kan, maar wij moeten ons in veiligheid brengen. Wij zullen de keuken weer binnengaan en de deur op een kier laten staan, zoodat wij de gang kunnen overzien in de richting van de trap!

Onhoorbaar loopend op hun gummizoolen traden de twee mannen in de duisternis weer terug, die nu zwakjes werd verlicht door het schijnsel van een lantaarn of kaars, gingen de keuken weer binnen en lieten de deur een handbreed kieren.

Beiden hadden hunne revolver ter hand ge-

nomen om op alle mogelijkheden voorbereid te zijn.

Zij dachten eerst aan onverwachte concurrentie, maar slechts weinige minuten later moesten zij erkennen dat zij zich vergist hadden.

Want de man wiens voetstappen zij zooeven gehoord hadden, stond nu in de benedengang, fantastisch verlicht door de kaars, die hij droeg en die zijn kleine, gedrongen gestalte in een monsterachtige vergrooting als schaduw afteekende tegen den witten gangmuur.

Het was Joseph Byrne.

Hij droeg een nachthemd, een broek waarvan de bretels achter hem aanslingerden, zoodat het kledingstuk in plooiën op zijn bloote voeten neerhing, die in roode muilen waren gestoken.

Zijn hoofd was gedekt door een zijden calotje, waaruit het dunne, grijze haar pluisde.

Zijn knipperende oogen waren beschut door een hoornen bril met groote, ronde glazen.

Het smalle gelaat, met den krommen neus als van een havik en de dunne lippen, was bleek en strak getrokken.

Een oogenblik dacht Raffles met een slaapwandelaar te doen te hebben, maar ook dat denkbeeld moest Raffles gauw weer prijs geven, want het bleek maar al te duidelijk dat Byrne klaar wakker was...

Hij liep langs de tegenovergestelde zijde van de gang met een zeer grooten sleutel in de handen en terwijl hij zich bukte om dien in het sleutelgat van een deur te steken, vlak tegenover de keuken, geleeke zijn schaduw op een vreemdsoortig dier uit de wereld der verbeelding.

Hij sprak heel zachtjes iets voor zich heen, dat niet was te verstaan, trok de deur naar zich toe en maakte het vertrek, waarin hij kwam licht, door een schakelaar om te draaien.

Het was zoo fel dat het Raffles en Brand een oogenblik verblindde, want Byrne had de deur niet weder gesloten, maar op een handbreed open laten staan.

Zoodra zij aan het felle licht gewend waren, openden de beide mannen hun oogen weer en keken vanuit hun schuilplaats in het vertrek, waar Byrne zooeven was binnengegaan.

Zij konden van de plek waar zij stonden, er slechts een deel van zien, maar dat deel was merkwaardig genoeg.

Klaarblijkelijk was het vertrek het groote laboratorium, waar Byrne zich vaak een week lang opsloot, zonder begrip van tijd of plaats en verdiept in zijn werk.

Tegen de wanden waren breede planken bevestigd op ijzeren dragers en op die planken stonden verschillende voorwerpen, geprepareerde organen in kristallen potten, opgezette dieren, maatglazen, weegschalen, reageerbuisjes in rekken en destilleerkolven, van koper en van glas.

Ook hingen er wandkastjes, alweder met talloze rijen kristallen flacons, dichtgebonden met perkament en voorzien van etiketten.

Van de plek waar zij stonden konden Raffles en Brand verder een groot gedeelte zien van een werktafel van zwaar eikenhout en waarvan het blad overdekt was met een dikke, glazen plaat.

Aan het uiteinde van die tafel, tegen een der wanden, stond een stellage, waarop een groote kooi, verdeeld in vakken, die eenige marmotten, konijntjes, een vrij grooten hond en witte muizen bevatten.

En het was duidelijk te zien, dat de dieren onrustig waren geworden bij het binnenkomen van Byrne.

De hond zat overeind en geeuwde zenuwachtig, terwijl hij den kleinen, schralen man met zijn bliken volgde, die nu en dan zichtbaar werd in het gedeelte van het laboratorium, hetwelk de twee mannen konden overzien.

Gedreven door nieuwsgierigheid trad Raffles op de gang en duwde heel voorzichtig de deur van het laboratorium nog verder open, zoodat hij een veel grooter stuk van het helder verlichte vertrek kon overzien.

Daarna voegde hij zich weder bij Brand in de keuken en beiden wachtten in de grootste verbazing op de dingen die komen zouden.

— Wat beteekent dat nachtelijk bezoek aan het laboratorium? Waarom wijkt Byrne eensklaps van zijn gewoonte af en waarom slaapt hij niet, zooals hij om dezen tijd steeds placht te doen?

Hij had zijn kaars reeds lang uit de handen gezet en stond nu handenwrijvend stil voor de groote kooi en nu klonk er een kort lachje, zoo boosaardig en schrill dat Brand een onwillekeurige beweging van ontsteltenis maakte.

Nu opende Byrne, na weder een sleutel te

voorschijn te hebben gehaald, een wandkast, waar slechts zeer weinig voorwerpen schenen te staan en nam van een der planken, blijkbaar met de grootste behoedzaamheid, een houten kistje, dat hij naar de werktafel droeg. Opnieuw moest een sleutel dienst doen om ook dit kistje te openen.

Byrne stond aan den anderen kant van de werktafel en Raffles en Brand konden dus zeer duidelijk zien alles wat hij deed.

Het houten kistje bleek in vier vakken verdeeld te zijn en een daarvan bevatte een klein rek met drie of vier reageerbuisen, zorgvuldig met kurken afgesloten.

Byrne nam er een rek uit, plaatste het met de grootste behoedzaamheid op het blad van zijn werktafel en hield een voor een de buisjes tegen het licht aan.

Zij bevatten allen een zekere hoeveelheid vloeistof, zeer zwak gekleurd. Byrne draaide zich om, verdween een oogenblik uit het gezicht en zette toen een kristallen kom voor zich op de tafel.

Hij nam een maatglaasje, ontkurkte een der reageerbuisjes en druppelde met de grootste voorzichtigheid een weinig van het vocht, dat er zich in bevond, in het maatglas.

Hij herhaalde deze bewerking met alle overige buisjes, nu en dan voor zich heen lachend en onverstaanbare woorden prevelend en toen hij in het maatglas roerde met een glazen staafje, werd het mengsel helder geel van een prachtige, oranjeachtige kleur.

Hij spoelde onmiddellijk het roerstaafje af onder een straal water in het fonteintje achter zich en legde het vervolgens in een sublimaatoplossing of iets dergelijks, althans Raffles zag duidelijk de beide gekruiste doodsbeenderen op het etiket van de groote flesch.

Byrne keek een oogenblik naar de helder gele vloeistof in het maatglas, de magere handen in de zijden gesteund en Brand moest bij zich zelf erkennen, dat hij er nu uitzag als een Sater en toch lachwekkend, met het dwaze calotje op het magere hoofd, de afgezakte broek en de heen en weer slingerende bretels.

— Een boosaardige aap, zoo dacht Brand bij zichzelf, terwijl een rilling hem over den rug liep — hij begreep zelf volstrekt niet waarom.

Nu vatte Byrne het maatglas op, stortte het

geheel ledig in de kristallen kom, die hij zooeven had neergezet en reinigde ook onmiddellijk het maatglas weer met een krachtigen straal uit het fonteintje.

Hij trok een lade van de werktafel open en nu hield hij iets in de hand, zóó klein, dat de aard daarvan moeilijk te bepalen viel op dien verren afstand, maar de twee mannen begrepen dat het een soort spuitje moest zijn, want hij dompelde het uiteinde met de grootste voorzichtigheid in de gele vloeistof, en legde het toen voor een oogenblik ter zijde.

En nu liep hij naar het hok, waar de kleine dieren zich verschrikt opeen drongen — het was alsof hun instinct hun waarschuwde voor naderend gevaar.

Hij opende een der getraliede deurtjes, en vatte den hond, een witte terrier en die zacht jankte, bij het nekvel.

Hij zette den tegenstrevenden hond, die met de pootjes spartelde, op de werktafel, drukte hem daarop neer, greep met de vrije rechterhand het kleine voorwerp, dat hij terzij had gelegd, en drukte het slechts even met een lichte

beweging, in den hals van het hondje.

Het dier bleef nog even enkele oogenblikken spartelen, terwijl Byrne het vasthield en grijnslachend toekeek.

Er verlieden omstreeks vijf minuten, nog altijd spartelde het dier hevig en het scheen ook springlevend te zijn, want het blafte schor — toen het plotseling als door een bliksemstraal getroffen bewegingloos werd.

En bijna terzelfdertijd gebeurde er iets eigenaardigs met het dier — de witte kleur verdween en daarvoor in de plaats trad een helder geel, dat zich uitstreckte van het zwarte snuitje tot het puntje van zijn staart.

Het leek alsof zelfs de korte haren die gele kleur hadden aangenomen.

De hond stond op zijn vier pooten, alsof hij nog leefde, maar er kon niet aan worden getwijfeld of het dier was dood.

Raffles en Brand konden elkaars gelaat onmogelijk zien in de duisternis, maar voelden als als het ware, dat zij elkander verschrikt en met de grootste verbazing aankeken.

De Dubec-Sigaret
is de Sigaret bij uitnemendheid.

Hoofdstuk III.

De brieven.

Joseph Byrne stond volkomen onbewegelijk naar den dooden hond te kijken, toen lachte hij eensklaps, lang achtereen, zonder ophouden, zonder dat hij zich verroerde, met datzelfde schorre, bijtende lachje, dat klonk als het blaffen van den Australischen prairiehond.

Brand had dat blaffen herhaaldelijk gehoord in zijn avontuurlijk leven, maar nog nooit een geluid, dat er zoo bedriegelijk op geleek, als het hatelijke lachen van dien kleinen, schralen man.

Van zijn gelaat was niet veel te zien, want hij stond achter hem, maar het was Brand als zag hij er een uitdrukking op van duivelsche zegepraal.

Byrne had de handen in de zakken gestoken, en pas langzaam scheen hij zich te kunnen afwenden van dat ding, dat nog slechts weinige seconden geleden een levend wezen was geweest, waarin een hart had geklopt, en dat zich had kunnen bewegen.

Toen wendde hij zich langzaam af en goot met de grootste behoedzaamheid den inhoud van de kristallen kom door een glazen trechter in een klein fleschje, kurkte dit, plakte er een etiket op en sloot het toen zorgvuldig weg in dezelfde wandkast, waarin hij ook het houten kistje bergde, hetwelk een rek met vier reageerbuisjes had bevat.

Daarna reinigde hij grondig al het vaatwerk, dat hij had gebruikt aan het fonteintje en eindigde met zijn eigen handen te wasschen in een oplossing van sublimaat.

En gedurende al dien tijd hoorden Raffles en Brand hem herhaaldelijk in zich zelf mopperen, en zoo nu en dan ook dat vreemde, blaffende lachje.

Hij was er blijkbaar heel zeker van, dat hij onmogelijk kon worden gestoord, want geen enkelen keer wendde hij zich om naar de half geopende deur.

Het was duidelijk, dat men in het groote huis gewend was aan dergelijke nachtelijke onderzoekingen.

Eindelijk was Byrne gereed, droogde zijn handen af aan een handdoek, die naast het fonteintje hing, ging langzaam naar den dooden hond, waarvan de kleur nog een weinig dieper geel was geworden en scheen een oogenblik in beraad te staan wat hij er mee zou doen.

Toen liep hij naar een der ramen, opende heel zacht het luik, keerde terug om den hond te halen en klom er mee naar buiten, met een vlugheid, welke men zeker niet van dien ouden, kleinen man verwacht zou hebben.

Daar Raffles en Brand van hun standpunt volstrekt niet konden zien wat hij uitrichtte en zij niettemin nieuwsgierig waren, verlieten zij op hun beurt haastig hun schuilplaats, liepen naar de achterdeur, trokken er de grendels van terug en openden de deur op een kier, zoodat zij in den donkeren tuin konden zien.

En Raffles meende eenig gerucht te hooren in de buurt van de tuinmansloods en een oogenblik daarna werd Byrne zichtbaar, met een staltaarn en een schop in de eene hand en den dooden hond onder zijn vrijen arm gekmeld, alsof het een speelgoed-ding was.

Hij zocht even naar een gunstige plek, zette de lantaarn neer, liet den hond vallen en begon een gat te graven, terzijde van eenig struikgewas, hetwelk Raffles en Brand vrij goed konden onderscheiden.

Toen het gat diep genoeg was, wierp hij er den hond in, vulde het weer met aarde aan, trapte die vast, ging lantaarn en schop weder wegbrengen en keerde naar het huis terug.

Maar reeds hadden Raffles en Brand de deur weer gesloten en gegrendeld en zij slopen haastig

naar de keuken terug, waarvan zij de deur nu bijna geheel dicht trokken.

Door een kier van een paar centimeters konden zij zien, dat Byrne daarbinnen alles weder zorgvuldig afsloot, het licht doofde, zijn blaker greep, het laboratorium verliet, ook daarvan de deur sloot en toen weder den terugtocht aanvaardde.

De beide vrienden hoorden nog even zijn sloffende schreden in de roode muilen over het hout van een portaal, het zachtjes tikken van de uiteinden der bengelende bretelles tegen de trapleuning en toen werd het volkomen stil.

Raffles liet de deur even dicht, ontstak zijn zaklantaarn en zag in het zeer verbaasde gezicht van Brand.

— Je bent zeker erg verwonderd? vroeg hij fluisterend. Nu, geef het maar toe, ik ben zelf ook in de hoogste mate verbaasd. Die man schijnt een duivelsch middelje te hebben gebrouwen, dat heel wat gevaarlijker is dan mijn bedwelmingsstoffen.

— Men kan hier waarlijk van „de gele dood” spreken, antwoordde Brand met een huivering. Wat kan het doel daarvan geweest zijn? Wat was het voor een stof?

— Ik weet het niet — maar ik wil het weten! antwoordde Raffles vastberaden. Wij zullen dadelijk gaan onderzoeken. Dat lachje van dien man stond mij in het geheel niet aan. Het klonk als dat van een krankzinnige. En men huivert, als men er aan denkt, wat zulk een middel in de hand van een waanzinnige kan beteekenen!

Nog terwijl hij sprak, had Raffles de deur alweder geopend en stak de gang over. Hij haalde zijn loopers te voorschijn en binnen enkele oogenblikken had hij het vrij ingewikkelde slot van de laboratoriumdeur weten te openen.

Hij keek naar het raam, waardoor Byrne naar buiten was geklommen en bemerkte tot zijn geruststelling dat de zonderling er het ijzeren luik alweer had voorgedaan.

De twee mannen konden dus binnenkomen en licht maken.

Raffles sloot de deuren en zeide zacht:

— Houdt jij hier de wacht! Hij mocht eens terugkomen! En die Byrne lijkt er mij juist de man toe, om geen seconde met schieten te aarzelen, als hij hier ongewenschte gasten mocht overvalen. Ik zal intusschen eens gaan zien wat dat kistje inhoudt.

En terwijl Brand met een revolver in de hand post vatte bij de deur, liep Raffles aanstonds op de wandkast toe en had in enkele tellen het eenvoudige slot geopend.

Hij nam er het kistje uit, dat de reageerbuisen bevatte en vervolgens het kleine fleschje, hetwelk hij Byrne had zien vullen.

Een vergissing was niet mogelijk — het bevatte een zeer helder gekleurde vloeistof van een zeer fraaie, diep gele tint.

— Het lijkt wel wat op het chromaat, waarin de amateur-fotografen een lantaarnplaatje baden, om er een geelfilter van te maken, mompelde hij, maar dat is heel wat onschuldiger!

Hij stak de vingers in zijn vestzakje, haalde daar een zeer klein flaconnetje uit, ledigde het van den inhoud boven het fonteintje, spoelde het goed om en deed er toen een tiental druppels van de gele vloeistof in, waarna hij het weder bij zich stak.

— Ik zal het eens in mijn eigen laboratorium onderzoeken! zette hij zijn alleenspraak voort.

Maar hij opende ook het houten kastje en na eenig zoeken had hij vier ledige fleschjes gevonden en in elk daarvan goot hij een weinig over van den inhoud der reageerbuisjes, die te samen den gelen dood bevatten.

Toen sloot hij alles weer behoedzaam weg, zonder eenig spoor van braak na te laten, wikkelde de vier fleschjes in watten, pakte ze in zijn tasch met instrumenten en zeide tot Brand, die nu en dan nieuwsgierig naar hem gekeken had:

— Ik kan in de verste verte, op het eerste gezicht alleen, niet uitmaken wat het voor een goedje is. Het kadaver van den hond zal mij waarschijnlijk wel heel wat verder brengen. In ieder geval zullen wij eens gaan zien, wat er met dat beest is — maar eerst hebben wij nuttiger werk te verrichten, want alles wel beschouwd, ben ik hier gekomen om een brandkast leeg te maken en niet om getuige te zijn van een belangwekkende, chemische proef. Kom mede!

Het licht in het laboratorium werd uitgedraaid, de deur werd behoedzaam geopend en weer gesloten en de tocht naar boven nam een aanvang.

Het was nu zeer stil in het geheele huis, waar volstrekt geen licht brandde en zonder eenig gerucht te maken, bereikten Raffles en Brand

de verdieping, waar zich het werkvertrek van Byrne bevond.

De deur daarvan was niet op slot en zij konden dus gemakkelijk binnenkomen.

De gordijnen voor de ramen waren gesloten, ten bewijze, dat Byrne er denzelfden avond nog had zitten werken.

Tegen een der zijwanden was de ouderwetsche brandkast geplaatst, die de begeerigheid van den gentleman-inbreker had opgewekt.

Raffles trad aanstonds op het meubel toe, na licht te hebben gemaakt en keek glimlachend en hoofdschuddend naar de kast.

— Kinderspeelgoed! zeide hij. Ik geloof dat men die kast met een dessertlepeltje zou kunnen open maken! De deur sluit niet volkomen in de opening, er zijn kieren en het zal niet moeilijk vallen de schoten van het slot door te zagen. Heb je alles wat noodig is bij je?

— Maak je niet ongerust, er is niets vergeten! En dadelijk begonnen zij.

Het eerst ontpakte Brand een draagbaar motortje, niet krachtiger dan die men gebruikt om een naaimachine of een ventilator aan den gang te brengen, plaatste het op een dikken lap vilt, zooals ze ook wel onder schrijfmachines gebruikt worden, teneinde het trillen en gonzen van het kleine werktuig zooveel mogelijk te dempen en nadat de kleine riemschijf met behulp van een korten riem zonder einde verbonden was met een cirkelzaag, waarvan het blad nauwelijks de dikte had van zeer dun schrijfpapier, werd de motor aan de gewone huisleiding gekoppeld en Raffles greep de beide handvatten van de zaag en drukte het zeer snel ronddraaiende blad tegen den schoot van het bovenste slot, terwijl Brand bij de hand was om, met een oliespuitje, het metaal voortdurend nat en koel te houden.

Het ging zoo snel en het ging zoo zacht dat een groote bromvlieg nauwelijks meer leven zou hebben gemaakt.

De zaag ging door het staal, alsof het kaarsvet was, en binnen vijf minuten waren de beide schoten doorgezaagd.

De kleine deur kon nu zonder eenige moeite geopend worden.

En terwijl Brand alles haastig weder inpakte, haalde Raffles bedaard de kast leeg.

Er bevond zich een bedrag in van omstreeks

24000 Pond sterling en de onderneming was dus niet geheel en al nutteloos geweest, zooals Raffles glimlachend opmerkte!

Maar hij was nog niet gereed.

Ook de groote schrijftafel had zijn aandacht getrokken.

Hij begon de laden open te trekken, kroop op handen en knieën onder het meubel, onderzocht den onderkant en daar hij een bijzonder fijn gevoel had voor geheime hoekjes, duurde het niet lang, of hij had een geheim vakje ontdekt, dat slechts eenige papieren bleek te bevatten.

En toen Raffles ze even had ingezien, begreep hij aanstonds dat hunne waarde een andere was dan die in cijfers kan worden uitgedrukt.

— Wat heb je daar? vroeg Brand, die nieuwsgierig was naderbij gekomen.

— Minnebrieven! antwoordde Raffles kortaf.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking gekregen en hij hield een der brieven besluiteloos in de hand, recht voor zich uitstarend, de wenkbrauwen een weinig gefronst.

— Minnebrieven — aan hem, aan Joseph Byrne? vroeg Brand op een toon van ongeloof.

— Niet aan hem — aan zijn vrouw! Zij zijn van je vriend Robert Wallace.

— Is het al zoo ver met hem? zeide Brand verschrikt.

— Daaraan denk ik niet in de eerste plaats. Ik heb allereest gedacht aan de beteekenis van het feit, dat die brieven zich niet in de secretaire van Grace bevinden maar in dit geheime vakje, in de schrijftafel van haar echtgenoot! Weet je wel goed wat dat beteekent?

Brand keek Raffles met verschrikte oogen aan, zonder te antwoorden en pas eenige oogenblikken later kon hij stamelen:

— Dan mag hij zich wel in acht nemen! Ik ken Byrne slechts weinig, maar ik heb hooren zeggen, dat hij bijzonder wraakgierig is!

— Denk je aan een tweegevecht?

— O neen, daarvan is geen kwestie! Byrne zal wel begrijpen, dat hij met het pistool of den degen in de hand niet tegen Wallace is opgewassen, maar — wie kan zeggen of hij hem niet met andere middelen wil bestrijden? Ik geloof, dat ik Wallace zoo spoedig mogelijk zal moeten waarschuwen.

Even heerschte er stilte en toen vervolgde Brand:

— Zou zij het reeds weten, dat eenige van Wallace's brieven door haar man zijn gevonden en in diens schrijftafel liggen?

— Dat kan niemand zeggen, antwoordde Raffles schouderophalend. De brieven zijn van zeer jongen datum naar ik zie — zij zijn nauwelijks een week geleden geschreven. Je begrijpt wel, dat ik niet alles gelezen heb, maar ik geloof dat zij voornemens koestert Byrne te verlaten!

— Als dat zoo is, dan zal zijn wraakzucht geen grenzen kennen! zeide Brand verschrikt. Men heeft hem mij afgeschilderd als een man, die zijn laatste penny zou opofferen als het noodig was, om aan zijn wraakzucht te voldoen.

— In dat geval zullen wij maar beginnen die brieven uit zijn handen te halen! zeide Raffles vastberaden. Hij had verstandiger moeten zijn en hij had geen vrouw moeten huwen, die —

Hij hield plotseling op. Zijn scherp gehoor had ergens in huis eenig gerucht gehoord. Hij kon er den aard onmogelijk van bepalen, want daartoe was het te ver af, maar het klonk als het gerucht van twistende stemmen.

— Zou hij nog op zijn? Het is alsof ik hem hoor spreken, fluisterde Brand verschrikt.

— En hij praat zeker tegen zijn vrouw, Brand, ik ben volstrekt niet van plan mijn neus op nog andere wijze te steken in deze huwelijksaangelegenheid. Ik ben meer dan tevreden, met wat ik ontdekt en waargenomen heb — laten wij maar spoedig gaan.

De beide mannen grepen hun tasschen met instrumenten, het geheime laadje werd dichtgesloten, nadat Raffles vier of vijf brieven in zijn zak had laten glijden en zoo spoedig zij konden, waren zij de trappen weder af, want het geluid van de twistende stemmen werd hoe langer hoe duidelijker waarneembaar.

Zij gingen denzelfden weg weder terug en juist stonden zij voor het raam in het waschkloos, waardoor zij waren binnengeklommen, toen er boven in het huis een luide kreet van woede klonk.

— Een huiselijke twist. Hij heeft haar verwijten gedaan — hij zal haar de brieven hebben willen toonen, zeide Raffles lakoniek.

— Je vergeet zijn opengebroken brandkast! zeide Brand.

— Die vergeet ik niet, maar als je hem mij goed hebt afgeschilderd, dan moet het verlies

van die minnebrieven hem zwaarder treffen dan het verlies van de 24000 pond. En nu spoedig mede, want in vijf minuten is het huis in rep en roer.

— En de doode hond?

— De doode hond zal waarschijnlijk niet wegloopen, als wij hem noodig hebben, weten wij waar we hem kunnen vinden. Wij hebben nu waarlijk wel wat anders te doen dan hem op te graven!

En reeds was Raffles uit het raam gestapt.

Brand volgde hem haastig op den voet.

Hij begreep maar al te goed dat de toestand gevaarlijk werd.

Nauwelijks enkele seconden later zou dat reeds blijken.

Want de twee mannen hadden juist den tuin

bereikt, of er werd in den achtergevel een raam opengeworpen en zij keken in het felle schijnsel van een krachtige zaklantaarn.

Bijna tegelijkertijd knalden snel achter elkaar vijf, zes revolvergeschoten.

Maar het licht was toch zeker te zwak om hun aanwezigheid te onthullen, want de kogels sloegen ver van hen in de boomen.

Vlugger dan hazen ijlden zij verder en wipten over den hoogen muur.

En het was waarlijk hoog tijd, want op het geluid van de schoten naderden snel de schreden van een paar patrouilleerende politieagenten.

Raffles en Brand wachtten hun komst niet af, maar maakten beenen, en verdwenen zoo snel zij konden in de duisternis.

Hoofdstuk IV.

De gele dood.

Het was den volgenden morgen omstreeks tien uur toen een motorbus van Piccadilly vertrok op weg naar het Noorden.

De bus was tamelijk vol, zoodat zelfs twee passagiers genoodzaakt waren om als zoogenaamde „lushangers” te fungeeren.

In den hoek bij den ingang zat een jonge man, met een donker uiterlijk, die verdiept was in het lezen van een krant.

Naast hem was een klein heertje gezeten, met een gitzwarten baard, een krommen neus en ruige wenkbrauwen die ver vooruitstaken, zoodat er van zijn oogen bijna niets te zien viel, die bovendien nog schuil gingen achter de glazen van een blauwen bril.

Zoodra de bus zich in gang had gezet, liet de jongeman een geluid van ongeduld hooren en wendde zich tot zijn kleinen buurman met de opmerking:

— Kunt gij niet op uw eigen plaats blijven zitten, mijnheer? Gij hebt mij geprikt!

— Het was mijn schuld niet, mijnheer, ik vraag u verschooning! stamelde het kleine heertje.

Hij stond op, en zeide tot den conducteur:

— Volgende halte!

Eenige huizen verder stond de bus stil en de heer met den zwarten baard en den blauwen bril stapte uit.

Een der lushangers ging met een zucht van verlichting zitten en de bus zette haar weg voort.

Bijna iedereen las.

Maar er waren nog nauwelijks drie minuten verlopen of een corpulente dame, die juist tegenover den jongen man was gezeten en die was opgestaan om uit te stappen, slaakte een kreet en wees met den uitgestreken wijsvinger op den reiziger, die haar vis à vis was geweest.

Hij hield het dagblad nog altijd in zijn opgeheven handen, maar zijn oogen staarden onbewegelijk daaroverheen in het niet.

En die oogen waren als van glas, — het gelaat was geler dan saffraan, tot zelfs het wit van de oogen.....

Op het hooren van den kreet, keken bijna alle reizigers op en de conducteur verliet zijn plaats, boog zich over den jongen man heen, klopte hem op den schouder met een zeer verschrikt gezicht en riep:

— Gevoelt ge u niet wel, mijnheer?

Maar de jongeman gaf geen antwoord.

Met een heftigen ruk trok de conducteur aan het koord dat aan den arm van den chauffeur bevestigd was, zoodat deze bijna van zijn zetel getrokken werd.

De bus stopte.

En met afgrijzen zagen allen naar dien onbe-

wegelijken man, met het gele gelaat en de gele handen.

Men stootte hem aan en eensklaps viel hij terzijde, als een reusachtige pop.

— Mijn God! Het is alsof hij van hout is! schreeuwde de conducteur, bleek van ontzetting.

Inderdaad, de bewustelooze was met het hoofd op de houten bank terecht gekomen en het had geklonken alsof er met een houten hamer op was geslagen.

Enige heeren boden de behulpzame hand en niet zonder moeite, droeg men den man met het gele gezicht uit de bus.

En nu bleek het ook dat zijn ledematen zoo hard en onbewegelijk waren, alsof zij uit hout waren geboetseerd.

De vingers waren volkomen stijf, de knieën bleven opgetrokken, juist alsof hij nog steeds zat, de armen hielden de krant nog voor het gelaat geheven en men kon het blad wel in flarden scheuren, maar hij hield de overblijfselen nog steeds tusschen de gekromde vingers geklemd.

Er ontstond onmiddellijk een oloop, er werd getelefoneerd en slechts met moeite kon de auto van den Gemeentelijken Gezondheidsdienst zich een weg banen door de nieuwsgierigen.

En de beambte, die mee kwam, verklaarde naderhand, dat hij veel zieken en bewusteloozen in zijn leven gezien had, maar niets of niemand, die gelek op deze gele pop, die nauwelijks vijf minuten daarvoor een levend mensch geweest was.

Maar voor de ongelukkige in de auto werd gedragen, onderzocht men zijn portefeuille, om zijn naam te weten te komen.

Hij bleek Robert Wallace te heeten.

Zoo snel de auto wilde loopen, reed zij naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis en de doktoren verdrongen zich om het bed, waarop zij Wallace hadden neergelegd, keken elkander verstomd aan, betastten het geheele lichaam, hetwelk men slechts had kunnen ontkleeden door de kleederen met scherpe messen stuk te snijden, daar voeten noch beenen zich lieten rechtbuigen en nog geen half uur daarna waren de knapste geleerden om de sponde vergaderd, slechts om elkander toe te geven, dat zij iets dergelijks nimmer te voren hadden beleefd en dat dit lijk het vreemdsoortigste lijk was, dat hun ooit onder de oogen was gekomen.

Want dat men met een doode te doen had — daaraan kon geen oogenblik worden getwijfeld.

De hartslag had opgehouden — het bloed was gestremd tot een dikke massa, hetgeen bleek toen men er met de allergrootste moeite in geslaagd was een insnijding in een der voetzolen te maken, waar de verkleuring nog niet geheel en al had plaats gevonden.

Het scherpste lancet kon slechts met moeite doordringen in het verharde weefsel, dat inderdaad nog het meest gelek op zeer taai hout.

En die zonderlinge kleur! Niet alleen de huid was verkleurd, maar ook het bindvlies van de oogen, de haren, de nagels, het tandvleesch — tot zelfs de wimpers en oogharen toe!

En na twee uren bekenden zelfs de knapste professoren ruitelijk, dat zij hier voor een onoplosbaar raadsel stonden.

Zij hadden hier te maken met een ziekte, een doodelijke kwaal, die bliksemsnel werkte en die nog nooit te voren was voorgekomen.

Verschillende vreeselijke ziekten, die uiterst snel werkten, zooals bijv. de pest, slaan het slachtoffer neer als met een knots, kleuren de huid bijna zwart en maken haar lederachtig, maar dit was geheel iets anders en het was er in het geheel niet mede te vergelijken.

Want hoe men ook trachtte de beenen en armen te strekken — men zou die ledematen eerder gebroken hebben, dan er in te slagen.

Er werden specialisten bij gehaald — maar ook die stonden met de handen in het haar.

Men raadpleegde bacteriologen, entymologen, deskundigen op het gebied van allerlei verstijvingsverschijnselen — zij moesten toegeven hier voor een raadsel te worden geplaatst.

Alle getuigen waren het er over eens, dat Robert Wallace zoo gezond als een visch was geweest, toen hij in het hoekje plaats nam.

Maar de corpulente dame kwam zich aanmelden en verzekerde bij hoog en laag, hoe de doode, toen hij daar zat, tot een kleinen, zwartgebarnden heer naast zich ongeduldig gezegd had:

— Past toch op, u prikt mij!

Dat gaf de zaak dadelijk een geheel ander aanschijn.

Men zocht eerst naar het spoor van een mogelijke injectie en vond eindelijk, na zeer lang zoeken, een nauwelijks zichtbaar, zwart puntje, in de muis van den rechterduim.

En toen dat puntje gevonden was, begon men naar den kleinen heer met den zwarten baard te zoeken.

Vruchteloos evenwel.

Hij bleef onvindbaar en scheen er volstrekt niet op gesteld te zijn zich uit eigen persoon te komen aanmelden.

Dat alles gebeurde in den loop van denzelfden dag en reeds de middag-edities van de groote bladen brachten het bericht van dit zonderlinge voorval in kleuren en geuren.

Raffles en Brand lazen het, toen zij gezeten waren op het terras van het Hotel Cecil, dat uitziet op de Theemskade.

Zij lieten hun blad bijna tegelijkertijd zakken en keken elkander ernstig aan.

— We zijn dus te laat gekomen! zeide Raffles tenslotte zacht.

— Ik heb hem nergens kunnen vinden, Edward! Het is waarlijk mijn schuld niet, verdedigde Brand zich.

— Ik weet het wel! Trouwens, waarschijnlijk zou die waarschuwing toch weinig hebben gebaat. Tegen zulk een duivelsche list had hij zich niet kunnen wapenen. Het is duidelijk, dat die schurk van een Byrne zich vermomd heeft, om ongestraft zich te kunnen wreken!

— Maar wij weten het, Edward! zeide Brand opgewonden. Wij weten dat hij het gedaan moet hebben! Je bent toch, hoop ik, niet van plan die afschuwelijke misdaad ongestraft te laten?

— Ik denk er niet aan! antwoordde Raffles kortaf. Natuurlijk zullen wij de politie aanstonds op het spoor brengen, al moeten wij daardoor ook ons zelf bloot geven.

— Dat behoeft niet eens! In de ochtendbladen heeft geen letter van de inbraak gestaan en het is nu duidelijk, dat Byrne er volstrekt niet op gesteld was, er een politiezaak van te maken, zeide Brand.

— Dat begrijp ik! Die 24000 pond kunnen hem veel minder schelen dan zijn wraak, hernam Raffles. Hij is volstrekt niet gesteld op een grondig onderzoek van zijn tuin en van zijn huis. Maar hoe het ook zij — wij mogen niet langer aarzelen en ik zal onmiddellijk de politie telephooneeren!

Raffles voegde ook de daad bij het woord en een oogenblik daarna had hij zich in verbinding gesteld met Scotland Yard.

En even moest hij glimlachen, toen hij, aan het andere einde van de lijn de stem van Phileas Baxter herkende, den hoofd-inspecteur van politie, zijn grootsten vijand en achtervolger.

— Mijnheer Baxter, begon hij, na den eersten den besten naam te hebben opgegeven die hem inviel, ik verlang slechts eenige minuten van uw kostbaren tijd, om u eenige inlichtingen te geven, aangaande den moord op Robert Wallace. Ja zeker — ik herhaal het woord — er is hier wel zeker sprake van een laaghartige misdaad. En ik geloof ook te weten wie de moordenaar is. Wees zoo goed om eenige mannen te sturen naar het huis van mijnheer Joseph Byrne, dat ik u zeker niet nader behoef uit te duiden; het ligt in Hampton Crescent. Laat daar den tuin opgraven, ter rechterzijde van een klein boschje rhododendrons, dat zich bevindt naast het hoofdpad, hetwelk van de tuinmansloods naar de achterdeur loopt! Neen — ik gekscheer niet. Men zal daar een kleinen hond begraven vinden, volkomen geel, even geel als de ongelukkige Robert Wallace, en ook dat dier is vermoord door Byrne! Ik behoef u niet te zeggen dat ge u van te voren van zijn persoon moet meester maken, of hem althans moet beletten te vluchten.

Raffles luisterde even en vervolgde:

— Hoe ik het weet? Het spijt me — maar er zijn zaken welke men ongaarne aan de groote klok hangt! Laat het u genoeg zijn, dat ik er heel zeker van ben. Byrne en niemand anders heeft Wallace gedood. Misschien zal hij u zelf de reden wel zeggen — ik acht mij daartoe niet bevoegd.

Hij luisterde nog even — sprak nog een paar woorden en hing toen den haak op het toestel. Hij keerde terug naar het tafeltje, waar hij Brand had achtergelaten en zeide mismoedig:

— Nog altijd dezelfde van vroeger! Hij denkt aan een grapje en ik geloof dat hij nog maar half geneigd is, mijn raad op te volgen. Het is eigenlijk vernederend zulk een man als tegenstander te hebben.

— Maar hij zal het toch wel doen? Hij zal toch een inval doen bij Byrne?

— Hij doet het omdat hij moeilijk anders kan, maar hij doet het met tegenzin, antwoordde Raffles schouderophalend. Wij zullen vanavond wel weten, hoe de zaak is afgelopen.

De avondbladen brachten inderdaad nieuws — maar het was een ander nieuws, dan hetgeen Raffles en Brand verwacht hadden.

Er was inderdaad een inval gedaan bij Byrne — maar te laat!

De eenige bediende, die in het huis was achtergebleven, een oude man, deelde zeer verbaasd en onthutst aan den inspecteur van politie mede, dat zijn meester in gezelschap van zijn jonge vrouw om half 12 in den morgen vertrokken was en daarbij niet anders gedaan had dan gevolg geven aan een plan, dat hij reeds sedert een week koesterde.

Gevraagd zijnde naar de plaats van bestemming van Joseph Byrne, antwoordde de bediende dat hij zulks niet wist.

Hij kon alleen mededeelen, dat de bagage reeds den vorigen avond naar het Victoria-station was gezonden en dat alle bedienden met een paar maanden verlof en salaris naar huis waren gezonden voor zoover zij dat bezaten.

Hijzelf was de eenige, die als bewaarder in het huis moest achterblijven.

En toen hij zijn meester had gevraagd aan welk adres hij eventueel de brieven moest zenden, had hij ten antwoord gekregen, dat de brieven naar den duivel konden loopen en de adressant een paar maanden „buitenaf” ging en niet gestoord wenschte te worden.

Een nader onderzoek wees dan ook uit, dat Byrne inderdaad reeds een week van te voren toebereidselen had gemaakt voor zijn vertrek en daar ook vrij uit met verschillende bekenden over had gesproken.

Hij wilde een rondreis maken door geheel Europa, zonder zich ergens lang op te houden.

Maar zooals van zelf spreekt had de politie het daarbij niet gelaten.

Afgaande op de nauwkeurige aanwijzingen van den geheimzinnigen persoon, die Baxter had opgebeld, dolven de agenten onder toezicht van den inspecteur wel een uur lang op de aangeduide plek, zonder ook maar een spoor van een hond te vinden, noch geel, noch van een andere kleur.

Wel vertoonde de aarde sporen van een pas geleden bewerking — maar een hond werd niet ontdekt.

Daarop had een onderzoek in het laboratorium plaats.

Men vond allerlei stoffen, fleschjes met ge-

heimzinnigen inhoud, verschillende soorten poeders, maar dat alles bleek, na analyse door de experts niet veel geheimzinnigs meer te bevatten — men had magnesium-poeder gevonden, strygnine, atropine in vrij groote hoeveelheid, een kostbaar fragment radium, bijtende stoffen, eenige minder bekende mineralen, maar dat alles was reeds aan de Wetenschap bekend en iedere gedachte, dat men daarmede een stof zou kunnen vervaardigen, die het menschelijk lichaam dermate misvormde, was van tevoren buitengesloten.

Er werd wel een zaak ontdekt, maar dat stond volstrekt niet in verband met den geheimzinnigen moord in de motorbus en was wel in staat Charly Brand eenige onaangename oogenblikken te laten doorleven.

Want de Inspecteur van politie was toevallig een volijverig man, die gaarne snel vooruit wilde komen, die de waarschuwing aan Baxter geenszins als een grap beschouwde en hij had het geheele huis van den kelder tot aan den zolder met de grootste nauwkeurigheid laten doorzoeken.

En daarbij had men natuurlijk ook de brandkast ontdekt met de doorgezaagde schoten....

Reden te over voor den Inspecteur om zich grootelijks te verbazen.

Want nu kwam het gebeurde van den vorigen nacht in een zeer zonderling licht te staan.

Eenige agenten waren namelijk komen toesnellen op het hooren der vier schoten aan het Hampton Crescent.

Toen zij naderbij kwamen, hoorden zij wel een raam toeslaan, maar dat was dan ook alles.

Geen hulpgeroep, geen vluchtende schreden van inbrekers, geen kreten van verschrikte burenen.

Deze twee ordebevaarders hadden eenigen tijd overleg gepleegd en vervolgens aangebeld aan ieder huis, waar maar met mogelijkheid de schoten gelost hadden kunnen zijn.

En niemand wist iets!

Alles was rustig geweest.

Alleen de burenen van Byrne waren door het schieten uit hun slaap opgeschrikt, maar ook zij konden onmogelijk nauwkeurig bepalen, waar ergens de schoten gelost waren, want daartoe vielen zij te snel achter elkaar.

De vraag mocht dus gewettigd heeten: Wat had Byrne wel kunnen bewegen, de klaarblijkelijke inbraak in zijn huis en de schietpartij daarbinnen te verheimelijken?

Hoofdstuk V.

Combinaties.

Dat vroeg de Inspecteur zich af — en het publiek dat de kranten las, vroeg het hem na.

Want het hoeft nauwelijks te worden gezegd, dat niet alleen het Londensche, maar het geheele Engelsche publiek zich met een waren hartstocht op deze zaak wierp.

Zelfs de moordzaak van den beruchten Griggin, die aan den galg zijn leven eindigde, vermocht niet zulk een opzien te baren als de dood van Robert Wallace in de motorbus.

Men griste elkander letterlijk de bladen uit de hand, nog op denzelfden avond van de verdwijning van Joseph Byrne.

Want men sprak reeds van een verdwijning, niet van een reis!

Niemand wist waar hij was, niemand had hem gezien, en alleen dit eene kon met onomstootelijke zekerheid worden vastgesteld, dat hij met zijn jonge vrouw naar Dover was gereisd.

Want het toeval, dat vaak zoo'n groote rol in het menschelijk leven vervult, wilde, dat de stationschef van het Victoria-Station een verre bloedverwant was van Grace Parker en in de nabijheid had gestaan, toen haar man kaartjes nam.

Hij kende deze vluchtig en had uit louter nieuwsgierigheid aan den loketbeambte gevraagd, waarheen de Byrnes dachten te reizen!

En het antwoord had geluid: Dover.

Dat was althans iets, al was het niet veel. Want in Dover ging het spoor volkomen verloren.

Op de aansluitende boot, die naar Calais vertrok, waren zij zeer stellig niet geweest, zooals spoedig radiographisch kon worden verzekerd door den kapitein van die boot, die het echtpaar kende, dat uiterlijk zoozeer verschilde en het vier of vijfmalen op zijn schip had gehad.

Reeds de volgende booten werden bewaakt, maar geen Byrne had zich vertoond.

Dit alles maakte de zaak natuurlijk voor het groote publiek uiterst geheimzinnig.

Want helaas — Mijnheer Baxter was zijn gewoonte getrouw gebleven en had zijn mond niet kunnen houden.

Aan een handig journalist, die wist hoe hij met hem moest omgaan en hem verzekerde, dat hij spoedig 2e burgemeester van Londen zou zijn, verklaarde hij onder het zegel der diepste geheimhouding, dat een onbekende hem met zooveel woorden Byrne als den dader van den moord op den jongen Wallace had aangewezen.

Het behoeft natuurlijk niet nader te worden verklaard, dat het geheim gehouden bericht 's avonds in de krant stond.

Een journalist is nu eenmaal ook maar een feilbaar mensch.

De zaak was dus nu reeds gemeengoed geworden, en nu de eene krant met onthullingen begonnen was, kon de stroom onmogelijk meer worden tegengehouden.

En vele bladen — want de Engelsche pers is op dat punt meedoogenloos — begonnen reeds den tweeden dag iets te laten doorschemeren van „een zeer vriendschappelijke betrekking” die tusschen Robert Wallace en Grace Byrne had bestaan.

Van dat oogenblik af, was er letterlijk geen houden meer aan.

Men wroette, trok en ploos aan het familieleven van Byrne en van zijn jonge vrouw en het verleden van den vermoorden man werd tot in de minste bijzonderheden nagegaan.

Het is helaas een specifiek Engelsche gewoonte, in het leven geroepen door het publiek zelve.

Maar daarbij kwam ditmaal betrekkelijk weinig betrouwbaars aan den dag — en wat er door honderden nijvere journalisten werd neergeschreven, dat was eenvoudig het uitvloeisel van vruchtbare fantasie.

En elk verstandig mensch had ook uit de onderlinge tegenspraak dezer berichten wel kunnen afleiden, dat men het met de betrouwbaarheid daarvan niet al te nauw moest nemen.

Dat wisten natuurlijk ook de dagblad-directies even goed, maar zij moesten er rekening mee houden, dat het publiek nu eenmaal geprikkeld wilde worden — geprikkeld tot iederen prijs,

als het kon door mededeeling van de waarheid en als het niet anders ging, door uit den duim gezogen fantasie.

Maar de Inspecteur van Politie, — King was zijn naam — las maar heel weinig kranten!

Hij ging liever af op hetgeen hij zelf waarnam en dat was op zichzelf al zonderling genoeg.

Hij combineerde verschillende zaken.

— Des nachts wordt er ingebroken bij Byrne — men vindt reeds den volgenden dag zijn brandkast geheel ledig en de sloten doorgezaagd met een zeer fijn instrument — iemand, die zijn naam niet wil noemen, doet den volgenden dag mededeeling van een begraven hond, die gestorven zou zijn aan dezelfde verschrikkelijke kwaal, snel als de bliksem, welke den jongen Wallace doodde — Byrne vertrekt plotseling, zonder vermelding van bestemming — de hond wordt niet gevonden en evenmin enig spoor van de vervaardiging van het doodelijke goedje — en Byrne zwijgt over alles, over de inbraak en over het schieten, niet alleen tegenover zijn bedienden, maar ook tegenover de agenten, die bij hem komen aanbellen.

King was niet alleen een eerzuchtig man, die gaarne vooruit wilde, maar hij hield ook bijzonder veel van zijn vak.

Hij was daarenboven niet van scherpzinnigheid ontbloot en hij hield van logisch redeneeren.

De hond was niet gevonden, — maar bewees dit, dat hij er niet was geweest?

Waarom sprak Byrne niet over de inbraak?

Wat kon hem toch wel bewogen hebben, dat feit tegenover de agenten te verzwijgen?

Wat anders dan de vrees, dat zij dadelijk een onderzoek gingen instellen, misschien de pas omgewoelde aarde zouden vinden, waardoor zijn toeleg zou moeten mislukken!

Dat klonk fraai en King zou gaarne zijn vermoedens volgens empirische methoden aan de werkelijkheid willen toetsen, als zich daar niet verschillende omstandigheden tegen verzetten.

Daaronder was in de eerste plaats de afwezigheid van Byrne.

Een verdachte afwezigheid, zooals King dadelijk voor zich zelf uitmaakte.

Byrne las natuurlijk kranten en moest op de hoogte zijn van hetgeen er te Londen voorviel.

Was hij volkomen onschuldig, dan moest het hem gemakkelijk vallen, dat te bewijzen.

Maar — hij liet volstrekt niets van zich hooren.

Niemand wist waar hij was, ofschoon de politie in heel Engeland zoo ijverig mogelijk zocht.

Om geheel volledig te zijn — dat zoeken had volstrekt niet de instemming van mijnheer Phileas Baxter, die er heilig van overtuigd was dat de man aan de telefoon iemand was geweest, die zich een grap met hem had durven veroorloven.

De heer Baxter had een geheel zelfstandige theorie van het geval opgebouwd, waarin volstrekt geen plaats was voor gele honden, doodelijke stoffen, opengebroken brandkasten en soortgelijke „nonsens”.

De zaak was uiterst eenvoudig en mijnheer Baxter brak er zich het hoofd mee, hoe het mogelijk was, dat zoo weinig menschen het met hem eens waren.

Mijnheer Robert Wallace was aan geelzucht gestorven en daarmee uit.

Men trachtte hem aan het verstand te brengen, dat geelzucht heel andere symptomen heeft en ook nimmer eindigt met zulk een plotselingen dood, maar aan dezulken gaf de Hoofdinspecteur eenvoudig ten antwoord, dat de doode een eigenwijs persoon was geweest en een splinternieuwe kwaal had willen inluiden.

Het was misschien geelzucht, gecombineerd met hersenschudding of iets van dien aard.

Wat den gelen hond betrof — daar lachte hij wat om, zooals hij eenige malen verzekerde in de Windsor-club, ten aanhoore van Raffles, die daar toevallig aanwezig was.

Wat Brand betreft — hij zag dit alles met een soort van verbijstering aan, maar dat behoeft niemand te verbazen, want hij was een van de twee mannen, die de gebeurtenissen van het begin tot het einde hadden meegedeeld als het ware.

En wat kon Raffles nog meer gedaan hebben, dan nogmaals per telefoon te verzekeren dat hij het was geweest, John Raffles, die op den bewusten nacht had ingebroken en, vergezeld van een vriend, met eigen oogen had gezien, hoe de kleine hond door een injectie werd gedood, hoe het dier tot een soort houten ding verstijfde en hoe het vervolgens door Byrne in den tuin begraven werd.

Er waren bij het gansche politiecorps niet veel mannen, die dit geloofden, maar tot die weinigen behoorde King, de Inspecteur.

En hij geloofde het niet alleen, hij was er na die tweede waarschuwing volkomen zeker van.

Want hij was een van diegenen, die een tamelijk juist inzicht hadden in de zielsgesteldheid van Raffles, den gentleman-inbreker.

Het was natuurlijk mogelijk, dat een ander in de plaats van John Raffles had gesproken en aldus een flauwe grap had willen uithalen, maar als hij het waarlijk zelf was geweest, dan had hij hun de waarheid gezegd.

Trouwens, alles wees daar immers op.

De vlugge en handige manier waarop de brandkast was geopend, het volkomen gemis aan eenigen vingerafdruk, de wijze waarop hij was binnengekomen, door het raam van het waschkok — King zelf had de moddersporen op het kozijn gevonden, dat alles wees op werk van den befaamden, gevreesden — en bewonderden gentleman-dief.

En tenslotte, wat zou Raffles hebben kunnen bewegen om onwaarheid te spreken?

Welk voordeel zou het hem hebben opgeleverd?

Persoonlijke wraakzucht jegens Byrne?

King wist wel, dat Raffles zijn wraak nooit zou bevredigen door middel van een onwaarheid.

Dit alles overwogen Brand en Raffles.

Het was op den avond van den dag, die op het vreemde sterfgeval in de motorbus volgde, toen de beide vrienden tegenover elkaargezeten waren, in de kleine, maar goed voorziene boekenrij in hun nieuwe huis.

Zij hadden ieder een stapeltje kranten naast zich en hadden bijna een uur lang onafgebroken gelezen, toen Raffles eindelijk ongeduldig het laatste blad neerwierp en schouderophalend zei:

— Het is jammer, dat geen enkel blad zich schijnt te kunnen bepalen tot de bloote feiten, Allen fantaseeren zij, allen komen zij aandragen met veronderstellingen, die kant noch wal raken.

— Wij moeten het hun maar vergeven, Raffles — zij weten niet wat wij weten.

— Maar ik heb het toch aan de politie medegedeeld, riep Raffles ongeduldig uit.

— De politie zal daar ook wel haar voordeel mee doen, als zij niet volslagen krankzinnig is, maar het schijnt, dat zij thans iets minder gul is geworden met mededeelingen aan de groote dagbladen.

— Dat zal op aanraden van King zijn gebeurd,

— Nu, hoe minder de politie mededeelt, hoe meer de journalisten zichzelf plegen te helpen, zelve voor detective spelen en de zaak vertroebelen! hernam Brand toen.

— Voor ons is het intusschen zoo helder als glas, mijn waarde — en ik neem mij voor, de bladen van morgenochtend nog af te wachten en dan op eigen gezag eens te gaan zien, waar die Byrne uithangt.

De twee mannen zwegen een oogenblik en toen hernam Brand plotseling:

— Luister eens, Edward — zou er wel een jury te vinden zijn, die hem thans zou kunnen veroordeelen?

— Geen enkele, antwoordde Raffles kalm. Want er zijn volstrekt geen andere bewijzen, dan die ik heb kunnen leveren en ik erken volmondig, dat die niet de minste waarde hebben — althans geen wettelijke waarde. De doodelijke stof is uit zijn huis verdwenen. De hond is verdwenen. Natuurlijk is hij tot de overtuiging gekomen, dat de inbrekers die hem bestalen, al veel eerder in huis kunnen zijn geweest en hem dus bespied kunnen hebben. Hij heeft zich dus gehaast, alles wat tegen hem kon pleiten te verwijderen!

— Neem mij niet kwalijk, maar dan moet het toch een man van verbazende geestkracht zijn, als hij ondanks die wetenschap, zijn verschrikkelijk plan toch nog den volgenden dag ten uitvoer heeft gebracht.

— Ik zou hem ook niet gaarne geestkracht ontzeggen! zeide Raffles. Alleen is het er een van een zeer gevaarlijke soort. Het heele plan is lang van te voren overwogen. Zoodra hij de stellige bewijzen van ontrouw van zijn vrouw in handen kreeg, is hij reeds over zijn aanstaande reis gaan praten, zoodat niemand naderhand zou kunnen zeggen, dat hij met de noorderzon was vertrokken.

— Maar als er geen bewijzen tegen hem kunnen worden aangevoerd — en daarvoor moet ik ook vreezen, zoolang wij bezwaarlijk zelve kunnen komen getuigen — waarom is hij dan niet hier gebleven?

— Ik denk — voor alle veiligheid! Hij mocht het er niet op aan laten komen, dat men toch nog iets kon ontdekken, dat tegen hem pleitte. Maar ik zelf geloof, dat het niet lang zal duren,

of wij zien hem hier weer in Londen terug. Hij zal dan voorgeven, van de geheele zaak niets te hebben geweten, omdat hij geen kranten leest.

— En de inbraak, die hij verzwegen heeft?
— Dat is zeker een zeer eigenaardig optreden van den bestolene, maar een bewijs in zake moord is het niet!

Eindelijk gevonden!
De Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VI.

Tusschen dood en leven.

Raffles vergiste zich intusschen, toen hij verzekerde, dat Byrne wel spoedig naar Londen zou terugkeeren,

Want er verliep een week — vervolgens nog een en nog altijd was de zonderling niet in zijn woning teruggekeerd.

Men sprak in de Londensche bladen weder over andere zaken, nadat de meest beroemde geneesheeren vruchteloos hadden getracht, den aard van de doodelijke verstijving en de gele kleur, waargenomen bij den ongelukkigen Wallace, vast te stellen.

Maar al sprak de pers weinig meer over de zonderlinge zaak — de politie werkte in stilte nog altijd voort.

Er waren telegrammen naar alle Europeesche havens en spoorwegstations gezonden, maar dit alles had volstrekt geen uitwerking.

En Raffles en Brand waren van oordeel, dat Byrne met zijn vrouw te Dover eenvoudig was scheep gegaan op een van zijn eigen, groote motorbooten, hetgeen ruimschoots zou kunnen verklaren waarom men hem op geen enkel passagierschip had kunnen signaleeren.

Maar toen verscheen er plotseling een bericht, zoo onverwacht en schrikbaar, dat de geheele zaak onmiddellijk weder in het brandpunt der algemeene belangstelling was geplaatst.

Want juist veertien dagen na de verdwijning van Byrne uit Londen, kwam uit Stockholm het bericht, dat daar een 25-jarig man, die bij het vallen van den avond op een bank in een der plantsoenen wat had zitten slapen, eensklaps was overvallen door dezelfde vreeselijke verstijving,

gepaard gaande met dezelfde gele kleur, waaraan Wallace ten offer was gevallen.

En geen enkel spoor van misdaad, geen motief, niets!

Eenige meisjes, die daar onder toezicht van een bonne in de buurt hadden gespeeld, hadden wel verklaard, dat er weinige minuten tevoren een armoedig gekleed man langs de bank was gewandeld — maar hoe men ook naar dien man zocht, hij bleek niet te vinden te zijn.

En de ongelukkige was nog niet begraven, of uit een ander deel van dezelfde stad kwam het bericht van een soortgelijken plotseligen dood, waaraan ditmaal een mooi, jong meisje van 18 jaar ten offer was gevallen, tijdens een voorstelling in de bioscoop.

Een zeer kleine prik, nauwelijks voelbaar, minder pijnlijk dan een speldenprik, dan nog vier minuten levens, klaarblijkelijk zonder enig gevoel van pijn en volkomen normaal — dan plotseling een krampachtige beweging der ledematen, de dood die bliksemsnel intrad en de gele verkleuring.

Nog meer dan te Stockholm zelve, verwekten deze berichten groot opzien te Londen, want het was nu wel duidelijk, dat dit geheimzinnige sterfgeval met het andere in verband stond.

En hoe langer hoe meer werden degenen, die aan misdaad dachten, hierdoor gesterkt in hun overtuiging.

Dit was zeker geen gewone ziekte, maar die ongelukkigen waren gedood door een medemensch!

Daaraan kon thans niet langer worden getwijfeld.

De politie te Stockholm deed, zooals vanzelf spreekt, onmiddellijk onderzoek naar den have-loozen man, dien de spelende kinderen langs de bank in het plantsoen hadden zien loopen, maar zij hadden evengoed kunnen zoeken naar een speld in een hooiberg — de zwerver bleef onvindbaar.

En men zocht nog altijd, toen binnen slechts drie dagen tijds berichten kwamen van niet minder dan zeven sterfgevallen, allen uit dezelfde stad.

In Stockholm begon een soort van paniek uit te breken.

En degenen, die tot het laatste hadden gedacht aan een vreeselijke, besmettelijke ziekte, moesten die opvatting nu wel prijs geven.

Men durfde niet meer in een volle tram te gaan zitten, want daar was het twee malen voorgekomen, dat een der reizigers plotseling was overvallen door de doodelijke verstijving, zonder dat het mogelijk was geweest, na te gaan wie haar had te weeg gebracht.

En toen, eensklaps, deden zich de gevallen voor in een andere stad, ditmaal Parijs.

In Stockholm keerde de rust weer — maar Parijs was in opschudding, want binnen drie dagen stierven daar negen menschen, waaronder twee meisjes van elf of twaalf jaar en een grijsaard van over de tachtig, aan den gelen dood.

Een paar malen geschiedde het temidden van een groote volksmenigte, eens in een schouwburg, een ander maal in een druk bezocht café — en de dader bleef onbekend.

Of eigenlijk gezegd is dit het goede woord niet — want inspecteur King, om er slechts één te noemen, had nu wel de vaste overtuiging, dat al die krankzinnige, volkomen nuttelooze moorden, aan denzelfden man moesten worden toegeschreven.

En zoo dachten Raffles en Brand er ook over.

Zij zaten beneden in de kamer, waar ze zich het liefst ophiielden, dat wil zeggen in de boekerij van hun nieuwe huis en lazen ieder een nummer van de *Matin*.

Brand wachtte, tot Raffles het bericht geheel had uitgelezen, dat van de geheimzinnige sterfgevallen in de lichtstad gewaagde en zeide toen :

— Dat is toch verschrikkelijk, Edward! Wat denk jij er van?

— Er is natuurlijk maar één oplossing, — Byrne is waanzinnig geworden! Dit is niet het werk van een normaal mensch!

— Maar ik kan mij niet begrijpen dat zijn vrouw hem rustig laat begaan!

— Het is de vraag of zij nog bij hem is!

— Dat kan ik bijna niet aannemen! riep Brand uit. Zij zal nu toch wel weten, als zij ten minste kranten heeft gelezen en ook zonder dat, dat Byrne het is geweest die Robert Wallace op zulk een afschuwelijke wijze heeft gedood.

— Dat weet zij natuurlijk! hernam Raffles. Maar hoe het ook zij — wij moeten naar Parijs! Als het kon, vertrok ik over een uur! Er moet aan dat moorden een einde worden gemaakt.

— En waarom zouden wij niet kunnen gaan? vroeg Brand. Maar wat vraag ik ook — ik begrijp het wel! Je bent veel te vermoeid! Je hebt je al in vier dagen geen slaap gegund — je bent bijna niet weg geweest uit je laboratorium!

— Het is de vermoeienis, die mij weerhoudt! hernam Raffles op ernstigen toon. Maar ik zal geen rust hebben, voor ik eenig resultaat heb bereikt met mijn pogingen.

— Maar koester je eenige hoop, dat je ooit de samenstelling van die doodelijke stof zult leeren kennen?

— Ik wil die samenstelling weten! riep Raffles op een toon van woeste vastberadenheid uit. Misschien duurt het nog een paar dagen — misschien nog een week — maar mogelijk ook nog slechts enkele uren! En als ik ze ken — die samenstelling, waarnaar ik reeds vier dagen zoo ijverig zoek, dan...

— Welnu?

— Dan kan het ook niet moeilijk zijn, het tegengif samen te stellen! De gele vloeistof veroorzaakt een bijna plotselingen stilstand van alle functies, van het hart, van de hersens, van den bloedsomloop — maar het is volstrekt niet zeker, dat het die functies vernietigt!

— Maar als dat waar was, Raffles, dan..... stamelde Brand, dan zou het mogelijk zijn om die menschen te redden, die door de verstijving zijn aangetast!

— Misschien wel! hernam Raffles kortaf. Maar om dat te kunnen verzekeren, moet men

eerst de samenstelling van die verschrikkelijke stof kennen!

Hij wierp het dagblad neer, dat hij in de hand hield en vervolgde:

— En daarom keer ik weer naar het laboratorium terug! Ik geef den moed nog niet op! Als hij ook maar formules had achtergelaten — dan wisten wij reeds waaruit de stof bestaat! Maar wij hebben helaas niets kunnen vinden!

Brand schudde het hoofd en zeide:

— Je spant je te veel in! Edward, je bent bleeker dan gewoonlijk, en dat is ook waarsachtig geen wonder! Van vroeg tot laat, bijna den geheelen dag, ben je in je werkkamer bezig met proeven en onderzoekingen. Gisteren ben je bijna zelfs den geheelen nacht bezig geweest!

— Dat doet er niet toe! hernam Raffles kortaf. Je kent me nu eenmaal! Ik wil niet weten van rust, voor ik het doel bereikt heb, dat ik me heh gesteld. Blijf je thuis?

— Ja, ik wil aan mijn register werken! Ik moet ook mijn boeken bijhouden!

— Tot straks dan!

En Raffles ging heen, en daalde weer af naar het groote laboratorium, waar hij nu reeds vier dagen bezig was, met inspanning van alle krachten te zoeken naar het geheim van den gelen dood.

Want Raffles was niet alleen een uitstekend ingenieur, een geneesheer van groote bekwaamheid, een voortreffelijk scheepsbouwer — maar hij was ook een chemicus van den bovensten rang, die zeker een eervolle plaats in de wetenschappelijke wereld had kunnen bekleeden, als zijn inborst hem geen anderen weg had opgedreven.

Eenige uren later zat Brand rustig te schrijven in de boekerij, zachtjes voor zich heen neuriënd, toen de deur plotseling geopend werd en Raffles binnen trad, nog gekleed in zijn wit linnen jas.

En hoe goed hij zijn gelaatstreken ook steeds in bedwang wist te houden, thans las Brand er groote opwinding op!

Raffles was nog wat bleeker dan zoo even, maar zijn oogen schitterden en zijn lippen trilden, toen hij op zachten toon zeide:

— Ik heb de samenstelling ontdekt.

Brand sprong op en riep vol verbazing en bewondering uit:

— Binnen zulk een korten tijd? Dat mag verwonderlijk heeten!

— Zooeven vond je het tamelijk lang! zeide Raffles glimlachend.

— Wat is er in dat maatglas? Het lijkt mij van een andere kleur te zijn dan dat helsche goedje van Byrne!

— Het is ook geheel iets anders, zeide Raffles, terwijl hij even keek naar het maatglas dat hij in de hand hield en dat voor een derde gevuld was met een bijna kleurlooze vloeistof.

— Wat is het dan?

— Een tegengif! antwoordde Raffles kort.

— Meen je dat waarlijk? riep Brand in de grootste verbazing uit.

— Het is minder verwonderlijk dan je schijnt te denken. Van het oogenblik af, dat ik de samenstelling van de gele vloeistof kende, was het niet zoo moeilijk daarvoor een anti-toxine te bereiden.

— Maar hoe weet je nu of het waarlijk zal helpen? riep Brand opgewonden uit.

— Dat is alleen uit te maken door er een proef mee te nemen! antwoordde Raffles bedaard.

— Je wilt dus naar Parijs gaan, dat tegengif meenemen en verlof vragen om het toe te passen op het laatste slachtoffer?

— Neen, Brand — ik wil hier in Londen blijven en het hier probeeren, alvorens ik verdere stappen doe.

De jongeman keek Raffles verwonderd aan en stotterde:

— Maar je kunt het hier onmogelijk probeeren — want Robert Wallace is de eenige, die te Londen aan den gelen dood stiërt!

— Een is voldoende! zeide Raffles bedaard. Brand gaf een schreeuw van verbazing en riep:

— Dat kun je toch niet meenen, Edward? Wallace is zeven dagen geleden gestorven.

— Bij zulke verstijvingen doet de tijd er heel weinig toe! Natuurlijk tot zekere grenzen! hernam Raffles rustig. Er heeft hier een soort van mummificatie plaats gehad en als mijn tegengif ook werkelijk deugdelijk is, dan moet het na, laten wij zeggen, veertien dagen, nog evengoed werken als na een paar uren!

— Dat klinkt bijna ongelooflijk!

— En toch moet het zoo zijn — trouwens, wij zullen het vannacht weten!

Brand keek Raffles met groote oogen aan en vroeg op zachten toon:

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Ik wil zeggen, dat wij er de proef van zullen nemen!

— Wat? Je wilt het lijk van Wallace doen opgraven?

— Ik wil het niet doen opgraven, wij zullen het zelf doen!

— Dat kun je niet in ernst meenen!

— Ik meen het integendeel in vollen ernst! Het doel heiligt hier de middelen. Denk toch eens na! Als je ook maar een schim van een vermoeden had, dat hier nog redding gebracht kon worden, zou je dan aarzelen om het te doen? Is het lijkschennis als men zulk een daad pleegt, om de handelingen van een krankzinnige ongedaan te maken? Wel — er valt zelfs niet eens over te praten. Ik weet toevallig zeer nauwkeurig waar zich het graf bevindt en het is een zeer gunstige omstandigheid, dat de kist van Wallace is bijgezet in een gemeenschappelijk familiegraf, zoodat er niet gegraven behoeft te worden!

Brand, die nog geenszins overtuigd scheen te zijn, stamelde:

— Maar — zouden wij tenminste de familie niet waarschuwen?

— Neen, mislukt het, dan besparen wij den verwanten een vreeselijke teleurstelling, gelukt het daarentegen, dan zullen zij het tijdig genoeg bemerken! Overigens ben ik er volstrekt niet op gesteld, dat zooveel lieden van die proef getuigen zijn! Ik zou je bijvoorbeeld wel eens willen vragen, hoe ik het zou moeten verklaren in het bezit te zijn gekomen van een deel van de gele vloeistof? Op zijn best zou men zeker kunnen aanvoeren, dat ik haar van Byrne moest hebben gestolen!

— Daar heb je gelijk in — maar ik blijf het een griezelige historie vinden! zeide Brand met een huivering. Wie weet in welk een toestand wij dien ongelukkigen Wallace terugvinden!

— Ik geloof dat ik je dat nu wel vast kan zeggen — in juist denzelfden toestand als toen hij werd begraven! Het is alweer een geluk, dat het lijk zich bevindt in een groote kist met een looden binnenkist, die is dichtgesoldeerd, zelfs onder normale omstandigheden zou het lichaam nog onmogelijk veel veranderd kunnen zijn. Je zal het trouwens vannacht wel zien, tenzij je weigert mij te vergezellen.

— Ik ga met je mede, Edward, ofschoon ik zeker weet, dat onze gevaarlijke tocht, die ons aan de grootste onaangenaamheden kan blootstellen, vruchteloos zal zijn. Hoe groot ook de eerbied is, dien ik voor je kennis en je genie koester!

— Laat je eerbied maar terzijde en leg liever wat meer geloof in de wetenschap aan den dag! zeide Raffles droog.

De dag verliep al te traag naar den wensch van Raffles en niet zoodra was de duisternis gevallen, of hij en Brand togen op weg naar het groote kerkhof, waar het lijk van Wallace ter aarde was besteld in den grooten familiegrafkelder.

Ze hadden zich voorzien van alles, wat zij dachten noodig te hebben.

Een paar uren te voren had Raffles het kerkhof nog eens bezocht en zich nogmaals nauwkeurig vergewist van de plek, waar zich de grafkelder bevond.

Het lot was hun in zooverre gunstig dat het een donkere nacht was, zonder maanlicht en met een zwaarbewolkten hemel.

Zij waren met een huurauto gegaan en lieten dit voertuig stil houden op een honderdtal meters van den ingang van het kerkhof.

Na te zijn uitgestapt, gingen zij te voet verder, liepen om den hoogen muur van het kerkhof heen, wachtten geduldig, tot er geen enkele voorbijganger meer te zien was in die stille buurt en klommen toen met raadselachtige snelheid over den kerkhofmuur.

— De dooden mogen het mij vergeven, dat ik hunne rust verstoor, zeide Raffles fluisterend. Maar wat ik doe — dat doe ik, omdat ik niet kan rusten, vóór ik weet of mijn tegengif al of niet eenige waarde bezit.

— Maar het kan zeer goed volstrekt geen invloed hebben op een man, die een week geleden stierf en wel op een ander, die pas weinige uren dood is! merkte Brand zacht op.

— Dat ben ik volkomen met je eens! En dat niet alleen, want helaas moet ik vreezen, dat dit tegengif niet op alle personen dezelfde uitwerking heeft! Er hangt zeer veel af van den toestand, waarin het slachtoffer zich bevond, op het oogenblik van de inspuiting met de vreeselijke stof! Geschiedt dit onmiddellijk na een zwaren maaltijd, dan baat, naar ik moet vreezen, geen tegengif

ter wereld! Ook lieden met een zekere ziekte van het bloed zijn reddeloos verloren. Aderverkalking, al is zij in nog zoo geringe mate aanwezig, sluit eveneens iedere poging uit, om den invloed van de gele vloeistof tegen te gaan en nu niet verder gepraat, maar aan het werk!

De twee mannen hadden onder een treurwilg gestaan, terwijl zij dit korte gesprek voerden en volgden nu omzichtig een smal paadje, dat zich verderop aansloot bij een breederen grintweg, terweerszijden waarvan zich de rijen graven uitstrekten.

Raffles aarzelde geen oogenblik, maar volgde dit pad, liep onder een rij boomen door, bereikte een open plek en vatte hier Brand bij den arm, waarop hij hem toefluisterde, wijzend op een donker voorwerp op eenigen afstand:

— Dat is de ingang van den familiekerker van de Wallaces. Het is gelukkig ver van den hoofdingang, waar de opzichter woont en men zal ons niet hooren.

— Zullen wij den grafkerker moeten openbreken? vroeg Brand, die een huivering niet kon onderdrukken, zoo naargeestig zuchtte de wind door de hooge toppen der populieren.

— Een van mijn loopers zal het werk wel doen! zeide Raffles kortaf. Kom mede en niet geaarzeld, ik ben er zeker van, dat we hier een goed werk verrichten. Het moet gewaagd worden, er hangt te veel van af.

Hij had Brand bij de hand gevat en trok hem behoedzaam met zich mede, tot hij stilstond voor het grafgewelf.

Bovengronds bestond uit het een soort kapel, bekroond door een marmeren engel, die de vleugels uitsloeg en zegenend de handen uitspreidde.

De kapel was afgesloten door een zware met ijzer beslagen deur, die echter een zeer eenvoudig slot bleek te hebben, want Raffles behoefde slechts eenige tellen zijn loopers te gebruiken, alvorens hij de deur kon openen.

De beide mannen traden binnen en ontblootten aanstonds het hoofd.

Want zij bevonden zich nu in het binnenste van de kapel, die als een kleine kerk was ingericht.

Recht tegenover den ingang bevond zich een soort altaar met een zeer fraai bewerkt kruisbeeld en daarvoor brandde een koperen lamp

waarvan de pit, die in olie dreef, een zwak roschachtig schijnsel verspreidde.

Naast het altaar was het begin van de trap die naar den eigenlijken grafkerker leidde.

Raffles en Brand daalden die trap behoedzaam af, zeer zacht loopend, onder den indruk van den plechtigen ernst en de stilte, die in dit verblijf der dooden heerschten.

Zij behoefden nog slechts een deur te openen en stonden toen in de kelderruimte waar een bedompte, zware lucht hing, ofschoon de kelder voortdurend geventileerd werd en de lijkkasten in hunne nissen allen met lood bekleed waren.

Alle nissen waren gevuld en de kisten der laatste Wallaces stonden achter in den kelder bijeen, die van Robert Wallace geheel vooraan.

Brand en Raffles traden er op toe, nadat de eerste zijn zaklaarn met het krachtige licht had ontstoken en lazen, bewogen door een zonderling gevoel, den naam van den doode in koperen letters, op het deksel van zwaar eikenhout. Maar Raffles keerde spoedig tot de werkelijkheid terug. Hij pakte eenige gereedschappen uit de tasch, die hij had medegebracht, reikte Brand zwijgend een engelschen sleutel toe en snel begonnen zij de schroeven van het deksel los te draaien.

En daar lag nu Robert Wallace, op den rug uitgestrekt, juist in dezelfde houding, als waarin men hem uit de autobus had gedragen, met opgetrokken knieën en opgeheven armen, daar het onmogelijk was gebleken, de ledematen te strekken.

Het gelaat, jong en knap, had een volkomen kalme uitdrukking.

De gele kleur was nog geenszins geweken.

— Als een mummie! fluisterde Brand zachtjes, een weinig bleek en aangegrepen door een gevoel van vrees en bange verwachting, dat hij onmogelijk had kunnen bedwingen.

Maar Raffles keek ternauwernood naar den doode om.

Hij had zich weder over zijn tasch gebogen en nam er een klein étui uit, hetwelk hij opende en waarin zich een klein flacon, voor de helft gevuld, een injectiespuitje en eenige fijne lancetten bleken te bevinden.

Hij bevochtigde eerst een propje watten met een zeer verdunde sublimateoplossing; na het doodshemd bij den oksel te hebben doorgesne-

den, zuiverde hij een plek van het lichaam onder den opgeheven arm en liet toen het injectiespuitje volzuigen met een deel van de bijna kleurlooze vloeistof uit het flaconnetje.

Toen trad hij weder op de kist toe, terwijl Brand de elektrische lamp vast hield.

— Mag ik je verzoeken het licht stil te houden? verzocht Raffles rustig. Men zou waarlijk zeggen, dat je hand beeft!

— Dat zou zij om minder wel doen! fluisterde Brand schor. Ik wil je eerlijk bekennen, dat ik mij allesbehalve op mijn gemak gevoel en dat ik wilde, dat het gedaan was! Het komt mij voor alsof wij een heiligdom geschonden hebben?

— En mij komt het voor alsof wij een plicht van menselijkheid zouden hebben geschonden, als wij het niet gepoogd hadden! zeide Raffles kortaf. Houd de lamp stil!

Hij bukte zich over den doode, zocht de opening van het doodshemd en drukte, niet zonder groote moeite, de scherpe punt van het injectiespuitje in den oksel.

Een druk op de piston en de inhoud er van stortte zich uit in een der hoofdaderen...

Brand zag krijtwit, toen hij zich oprichtte en zijn oogen bleven met een starende uitdrukking op het gelaat van den doode gericht.

Raffles, volkomen bedaard, ofschoon een weinig bleek, wachtte rustig, recht overeind staande.

Er verliepen tien minuten onder een doodsche stilte.

En toen, eensklaps, slaakte Brand een rauwen kreet, dien hij onmogelijk had kunnen weerhouden.

Het lijk had zich bewogen!

Hij meende eerst, dat een flikkering van het licht hem kon hebben bedrogen, maar eenige tellen later kon er van een vergissing geen sprake zijn.

Robert Wallace leefde! Zijn wimpers hadden even bewogen en de lippen hadden zich van elkaar gescheiden!

Toen liep er een lange huivering over het gelaat en eensklaps, als bij tooverslag, week de gele kleur.

Het duurde geen volle minuut, toen de gewone kleur van het menschelijke lichaam weder zichtbaar werd en het was geen lijkenkleur, maar die van een gezond, levend mensch!

Langzaam ontspanden zich de ledematen en de armen vielen slap op het lichaam neer.

En toen sloeg Robert Wallace een paar doodelijk verschrikte oogen op, trachtte zich op te richten, wat hem niet gelukte en stiet toen een zonderling geluid uit, dat bijzonder veel geleek op het kraaien van een pasgeboren kind.

En toen klonk de rustige stem van Raffles, die zich kalm over hem heenboog en op den hoffelijksten toon van de wereld sprak:

— Sta mij toe, dat ik u welkom heet in dit nieuwe leven, mijnheer Robert Wallace en veroorloof mij, dat ik mij aan u voorstel, mijn naam is John Raffles!

Hoofdstuk VII.

Naar Parijs.

Wallace liet nog eenige vreemde geluiden hooren, die al zeer weinig menschelijks hadden en heesch zich toen met groote moeite overeind, geholpen door Raffles, want Brand kon van ontzetting en verbazing nog geen vinger verroeren, zooals hij zelf naderhand verklaarde.

— Uw tong zal waarschijnlijk nog een weinig beklemd zijn. Overhaast u vooral niet met spreken — gij hebt nog een lang leven voor u om u er in te oefenen. Gij ziet toch zeker goed? Robert Wallace knikte.

— En hooren doet gij, naar het blijkt! Wel,

komaan, dan is alles zoo goed als het maar zijn kan!

Raffles drukte even met zijn duim op de rechterborst van den man, die op zoo wonderbaarlijke wijze uit den dood herrezen was en Wallace slaakte een lichten kreet van pijn.

— Dat doet zeker pijn? vroeg Raffles. Ja, komaan, dat dacht ik wel en het is ook een goed teken. Uw bloed was geheel verdikt, het is wel plotseling weer dun geworden en die onverwachte bloeddruk in uw aderen doet uw spieren nog wel pijnlijk aanvoelen. Dat gevoel

zal binnen een kwartier wel geheel en al verdwenen zijn. Rust nu maar een weinig — dat zal u goed doen.

En Wallace rustte.

— Dat wil zeggen — hij zat recht overeind in de kist en keek stom verwonderd om zich heen, nu eens naar zijn doodkist, dan weder naar de nissen, waarin de kisten waren geschoven of ook wel naar Raffles, die bezig was, zijn instrumenten weder in te pakken.

Er verliepen omstreeks tien minuten, gedurende welke Wallace zeker alle moeite had gedaan om tot het goede besef van zijn toestand te komen en toen viel hij plotseling toornig uit:

— Als dat soms een grap moet beteekenen, mijnheer, dan wil ik u wel zeggen, dat ik ze van bijzonder slecht allooï vind. Waarom hebt u mij naar mijn grafkelder gebracht? Op welke wijze hebt u mij bewusteloos weten te maken?

Raffles wendde zich kalm om en zei glimlachend:

— Ik zie tot mijn genoegen, dat het spraakvermogen ook reeds is teruggekeerd. Ook dat laat niets te wenschen over, ik zou zelfs zeggen dat het een weinig te goed functioneert! Mijnheer Wallace, er is hier geen sprake van een grap! Wij zijn ook niet de lieden, die u hebben hier gebracht, dat is door de doodbidders gedaan!

— Door de doodbidders? herhaalde Wallace op een toon van ongelooft. Wat hadden zij mij hier te brengen?

— Zij moesten wel — waarde heer — gij waart dood! En het is nu eenmaal de gewoonte om de dooden te begraven! Ik geloof zelfs, dat gij van geluk moogt spreken, dat uw familie afkeerig is van crematie. Ik meen mij overigens te herinneren, dat het maar zeer weinig had gescheeld, of men zou uw stoffelijk overschot naar een verbrandingsoven hebben gebracht.

De natuurlijke kleur, die langzaam op het gelaat van Wallace was verschenen, week er voor een oogenblik weer van, toen hij stotterde:

— Geen grap dus? Ik was werkelijk dood? Schijndood dus zeker?

— Zoo zou men het wel kunnen noemen!

— Wanneer gebeurde dat?

— Vandaag juist acht dagen geleden!

— Hoe kwam het?

— Men heeft u willen vermoorden!

— Vermoorden? Wie dan wel?

— Joseph Byrne — de echtgenoot van de vrouw die gij..... nu, gij begrijpt wel wat ik zeggen wil.

Wallace streek zich met de hand over het voorhoofd en het was duidelijk aan hem te zien, dat hij zich tot het uiterste inspande om zijn gedachten te verzamelen. Toen zeide hij, blijkbaar nog met moeite:

— Dat is mij volkomen raadselachtig. Ik zou dat toch hebben moeten weten. Byrne zou mij naar het leven gestaan hebben, zonder dat ik er iets van merkte; ik drink nooit te veel. Hij kan mij dus onmogelijk hebben bedwelmd!

— Hij had zich vermord! zeide Raffles kortaf. Herinnert gij u niet, dat gij in een motorbus hebt gezeten en dat een kleine man na u in de hand heeft geprikt, zoodat gij een ongeduldigen uitroep hebt geslaakt?

— Stil eens! Ja waarlijk — dat herinner ik mij! riep Wallace eensklaps uit.

— Welnu — de kleine man die het deed, was Joseph Byrne! Hij stak u met een zeer klein naaldje, gevuld met een eigenaardig vocht, in de muis van uw duim — en daarop, nauwelijks vier minuten later, maakte zich een verstijving van u meester, welke alle geneesheeren voor den dood hebben aangezien en die er dan ook bedriegelijk veel op geleet! Acht dagen hebt gij in deze kist gelegen en zeer waarschijnlijk zoudt gij, na nogmaals een week, inderdaad gestorven zijn. Maar ik had het geluk mij meester te maken van een gedeelte van dat vreeselijke vocht, ik wist het te determineeren, ik vond toen alras het tegengift — en ik ben zoo vrij geweest er onmiddellijk een proef mee te nemen op uw persoon. Gij neemt het mij, hoop ik, niet kwalijk?

Wallace had in de grootste verbazing toegeluisterd en stamelde:

— Het is mij alsof ik droom! Ik denk dat mijn hersens nog niet volkomen normaal werken, zoo even hebt gij een naam genoemd, wilt gij die nog even herhalen?

— Gij bedoelt mijn eigen naam? Ik ben John Raffles, ook wel genaamd de gentleman-inbreker! Ik ben ditmaal zoo ver gegaan in een grafkelder in te breken, maar ik geloof wel, dat gij de eerste zult zijn dit te verontschuldigen.

— Ik heb u het leven te danken! riep hij uit, terwijl hij met moeite de hand ophichtte om

die Raffles toe te steken! Wat kan het mij schelen wie gij zijt? Vertel mij in Godsnaam alles wat er gebeurd is. Kent gij haar? Is zij nog bij dien duivel?

— Op die laatste vraag kan ik u tot mijn spijt geen antwoord geven, mijnheer Wallace, maar wat het overige betreft, zult gij alles vernemen.

En in korte woorden deelde Raffles den uit den dood herrezene mede, wat er in de laatste dagen geschied was, hoe hij een nachtelijk bezoek had gebracht in het huis van Byrne, en daar getuige was geweest van de proefneming op den ongelukkigen, kleinen hond.

Hij deelde ook mede, hoe Byrne gevlucht was, na alle sporen van zijn schuld te hebben uitgewischt en hoe sedert eenige dagen te Stockholm en Parijs een ware epidemie heerschte — want ook daar had de gele dood onverhoeds zijn intrede gedann.

Wallace had toegeluisterd, zonder Raffles ooit in de rede te vallen en op zijn jong, knap gelaat strede verbazing en ongeloof om den voorrang.

Toen Raffles zweeg, riep hij uit:

— Dat is zonder eenigen twijfel de wonderlijkste zaak, waarvan ik nog ooit heb gehoord — en daarvan ben ik om zoo te zeggen het middelpunt.

— Een alles behalve begeerenswaard middelpunt, mijnheer Wallace, zeide Raffles met een flauwen glimlach. Want alles welbeschouwd, zijt gij dood.

— Dood? Ik heb mij nog nimmer zoo levend gevoeld! riep Wallace uit en hij stond overeind, ondersteund door Brand, en deed een paar passen in den grafkelder, wankelend weliswaar, maar — hij liep dan toch.

— Ik praat ook niet van uw lichamelijken dood, maar veeleer van uw maatschappelijk overlijden, hernam Raffles hoofdschuddend. Voor de wet zijt gij een lijk, men heeft u begraven, en daaraan hebt ge u als fatsoenlijk staatsburger te houden. Het spijt mij, dat ik het zeggen moet — maar de wet, en vooral de Engelsche, heeft nu eenmaal een hekel aan dooden, die eensklaps weer leven. Gij berokkent een geheel leger van ambtenaren allerlei overlast, gij zijt afgevoerd van de lijst van belastingbetalers, gij zijt geen kiezer meer, gij kunt geen contracten afsluiten, uw handteekening heeft geen waarde, uw kinde-

ren zullen geen vader hebben, uw ouders geen zoon — kortom, van het oogenblik af, dat gij dezen grafkelder als lijk zijt binnengedragen, wordt gij ook als zoodanig beschouwd.

Wallace had verbluft toegeluisterd en barstte nu uit:

— En als ik mij in levenden lijve weder aan die ambtenaren vertoon?

— Dan zullen ze u waarschijnlijk even medelijdend aanzien en u toevoegen, dat ge dan wat beter op uw eigen persoon had moeten passen en dat hun papieren heel wat meer betrouwbaar zijn, dan uw mondelinge verklaring. Intusschen, ik zou mij dat alles maar niet heel erg aantrekken — gij leeft en gij verkeert gelukkig niet in den toestand van „Het levende Lijk” van Tolstoi. Het zal ongetwijfeld zeer lang duren — maar tenslotte zal men toch wel genoodzaakt zijn de feiten te erkennen en u weder in al uw rechten als staatsburger herstellen.

Wallace was op Raffles toegetreden, legde hem beide handen op de schouders en sprak:

— Gij zijt een zeer buitengewoon man en ik bewonder u in hooge mate. O, ik weet zeer goed wie gij zijt en ik weet ook, dat ik eigenlijk verplicht zou zijn, volgens de geldende moraal, mij hooghartig van u af te wenden, maar — gij hebt mij het leven gered, — en al hadt gij dat niet gedaan — ik geloof toch dat mijn bewondering voor u even groot zou zijn. Mag ik weten wie deze heer is?

— Mijn beste, en naar alle waarschijnlijkheid mijn eenige vriend, antwoordde Raffles.

— Ik begrijp het al, gij wilt liever geen namen noemen, hernam Wallace. Ik dring niet verder aan. Maar wat denkt gij er van, als ik u voorstel deze onaangename plek te verlaten. Wij babbelen hier, alsof wij ons in een gezellig hoekje van een restaurant bevinden. Ik ben hier wel eens meer geweest — maar dan was het om oude bloedverwanten te helpen begraven. En in die hoedanigheid heb ik er ook niet op tegen hier te vertoeven, maar zooals de zaken nu staan, verlang ik niets liever dan spoedig heen te gaan.

— Ik ben het volkomen met u eens — de plek is weinig geschikt voor dergelijke gesprekken, hernam Raffles ernstig. Laten wij vertrekken en bedenk wel, dat gij mij thans groot nadeel kunt berokkenen. Wanneer wij langs den hoofd-uitgang vertrekken, dan moeten wij door het hek

en dat moet de opzichter openen. Wij zullen als lijkenschenners terecht moeten staan, mijn naam zal worden genoemd....

— Van dat alles behoeft gij niets te vreezen! hernam Wallace, rustig. Wij zullen eenvoudig over een muur klimmen en het hek laten voor wat het is.

— Iets dergelijks had ik u willen voorstellen — en ik zeg u dank, zeide Raffles eenvoudig.

De drie mannen klommen nu haastig de trap naar de kapel weer op en verlieten die door de deur, welke Raffles zorgvuldig weder sloot.

Een oogenblik greep de nachtlucht Wallace dermate aan, dat hij duizelde, maar hij had zich spoedig hersteld en kon ter weerszijden gesteund door zijn redders, den voet van den lagen muur bereiken.

Het kostte eenige moeite hem er overheen te helpen, maar het gelukte toch en hijgend stond Wallace aan den anderen kant van den muur, waartegen hij met de hand steunde, bleek en nog zeer ontdaan, ofschoon het hem zeker niet aan persoonlijke moed mangelde en zeide:

— Het is de vreemdste gewaarwording, die ik mij kan denken. Dood te zijn geweest, en hoe weinig had het gescheeld, of ik was het gebleven. Als gij eens niet in het huis van den wraakzuchtigen chimpansé waart ingebroken — dan hadt gij u onmogelijk van die vloestof kunnen meester maken, gij zoudt de samenstelling niet hebben ontdekt en dus ook niet het tegengif. Ik weet wel dat een man als Raffles de hulp van vrienden, als ik ben, niet behoeft, maar als ik u ooit van dienst kan zijn.....

— Gij zoudt mij een dienst kunnen bewijzen en het ook uzelfen doen, door mij naar Parijs te vergezellen! viel Raffles hem kalm in de rede.

— Wat zou ik daar moeten doen?

— Vraagt gij dat nog? Natuurlijk Grace Byrne opsporen!

— Is haar verblijf dan niet bekend? vroeg Wallace op een toon van schrik.

— Evenmin als het zijne. Mijn vriend, — noem hem voor het gemak maar Burns — en ik zijn van meening, dat de ellendeling haar opgesloten houdt. Ware het niet zoo, dan zou het bijna onbegrijpelijk zijn, dat zij rustig toeliet, dat hij al deze moorden pleegt!

Wallace had zich hoog opgericht en zijn stem trilde van woede en opwinding, maar ook vol

liefde en verlangen, toen hij fluisterde:

— Ik vergezel u naar Parijs.

— En de ledige lijkist? vroeg Brand langs zijn neus.

— De lijkist? herhaalde Wallace, terwijl hij zich achter het oor krabde, wel ik hoop dat zij nog langen tijd op mij zal moeten wachten. Ik geloof dat ik niets beters kan doen, dan een hoffelijk briefje schrijven aan den ambtenaar van den Burgerlijken Stand, ongeveer van dezen inhoud: „Hooggeachte heer! Hierbij heb ik de eer en het voorrecht u mede te deelen, dat ik mijn lijkist verlaten heb. Ik ben namelijk niet dood. Mijn overlijden berust op een betreurenswaardige vergissing. Nadere bijzonderheden volgen spoedig”. En dan de onderteekening. En ik zou wel eens willen zien, of zelfs een ambtenaar van den Burgerlijken Stand aan de echtheid van mijn handteekening zou durven twijfelen. En nu klinkt het wellicht een weinig voortvarend, mijnheer John Raffles, maar ik zou u gaarre willen verzoeken mij ten spoedigste naar een goed restaurant te brengen. Want het moet mij van het hart, dat ik uitgehongerd ben. Dat is ook waarlijk geen wonder, na 8 dagen te hebben gevast!

— Wij zullen met uw goedvinden, een huurauto aanroepen, en een restaurant opzoeken, dat op vrij verren afstand van de City is gelegen, zeide Raffles. Het is volstrekt niet noodig om thans uwe vrienden een doodschrik op het lijf te jagen, door plotseling onder hen te verschijnen en u zelf te onthalen op een smakelijke biefstuk.

— Gij zijt een put vol wijsheid! zeide Wallace. Al weder hebt gij gelijk. Van een doode verwacht men geheel andere dingen.

Maar plotseling hield hij op, en liet zijn blikken over zich heen glijden en riep verschrikt:

— Gij zult mij toch in dit eigenaardig gewaad niet in een auto laten stappen?

— Dat had ik zoowaar bijna vergeten! riep Raffles uit. Hier in dit pak heb ik een paar kleedingstukken meegevoerd, zoo zeker was ik van mijn zaak.

En terwijl hij dit zeide, wierp hij een schuin oogje naar Brand, die hem schuldbewust aanzag, om daarop te vervolgen:

— Trek die kleedingstukken snel aan. Begeef u dadelijk naar uw eigen woning, waar gij vroeg

of laat toch moet terugkomen, pak een vallies en begeef u dan zoo spoedig mogelijk naar het Victoria-Station. Over anderhalf uur vertrekt een trein naar Dover, die aansluiting heeft met de nachtboot. Wij zullen u op het perron terug zien. Waarschijnlijk zullen wij er dan wel een weinig veranderd uitzien, maar — ik zal u wel een herkenningswoord noemen. Wat dunkt u b.v. van „Sarcophaag”?

— Een woord dat zich voortreffelijk bij den toestand aansluit. Ik neem uw voorstel van harte gaarne aan — en gij kunt er op rekenen mij op het perron aan te treffen. Mijn God, ik heb geen oogenblik rust meer, voor ik zekerheid heb aangaande het lot van mijn arme Grace. Er schiet dan wel geen tijd over om mijn honger te

stillen, maar in den trein is een restauratiewagen.

Hij had onder het spreken snel een jas en broek aangetrokken, de muilen aangedaan en de pet opgezet, welke Brand hem toestak en een oogenblik later werd hij in een huurauto gezet, die aanstonds met hem wegreed.

Maar de auto was nog geen 10 meters ver, of Wallace stak het hoofd uit het raam en brulde:

— Stop! chauffeur.

De wagen stond stil en Brand en Raffles kwamen nieuwsgierig naderbij.

Wallace kneep een oog in zijn oolijk lachend gezicht dicht en zeide met een gul lachje:

— De betreurde overledene is platzak, mijnheer. Hebt gij misschien een halve guinje ter leen om mijn chauffeur te betalen?

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VIII.

Het einde eener verschrikking.

De drie mannen troffen een halve coupé voor zich alleen.

Zij konden dus rustig praten, zonder te worden gestoord en daarvan maakten zij dan ook, zoodra de trein Victoria-Station verlaten had, een goed gebruik.

Vooraf Wallace scheen zijn schade te willen inhalen.

Hij bleek een vroolijke, opgewekte knaap te zijn, misschien wat al te optimistisch, allesbehalve „degelijk”, maar klaarblijkelijk bezield met oprechte liefde voor haar, die de vrouw van een ander was geworden.

En hij deed aanstonds het verhaal van die liefde, kort en onopgesmukt.

Hij had Grace Parker reeds als klein meisje gekend en als jongen van 15 jaren haar het hof gemaakt.

En toen hij een jongeling was en zij beiden niets anders geloofden, of zij zouden elkander eens toebehooren, dreef het leven hem uit zijn vaderland.

Hij vertoefde lange jaren buitenslands in Amerika en in Australië en toen hij terugkeerde, was Grace, bezwijkend voor den andrang van haar vader, de vrouw van een ander geworden. En die ander was de schatrijke Joseph Byrne.

Maar hij had haar spoedig terug gezien, schooner dan ooit en wat onvermijdelijk was, geschiedde al spoedig.

Nog pas weinige weken geleden, had de jonge vrouw, wier leven een hel geworden was, het vaste besluit genomen, zich van haar man te laten scheiden, of, indien de wet dit niet toestond, eenvoudig te vluchten.

Want Byrne sloeg haar niet, hij gebruikte geen ruwe taal, — maar hij martelde haar langzaam dood, door zijn geheele optreden, door zijn stekelige opmerkingen en door zijn bijtenden spot.

Daarbij was hij jaloersch als een tijger en Wallace kon nu ook zeer goed begrijpen, toen Raffles hem van de ontdekking van vier of vijf minnebrieven in de schrijftafel van Byrne had

gesproken, hoe zich een hevige woede van den ouden zonderling had meester gemaakt en hij op wraakzucht had gezonnen.

— Maar er schijnt toch iets in zijn middelje te zijn dat niet deugt, zoo besloot hij triomfantelijk, nietwaar mijnheer — anders zou het immers onmogelijk geweest zijn, mij weer tot het leven terug te roepen.

— Het middel was deugdelijk — zoolang het alleen in zijn bezit was en niemand de samenstelling kende, zoodat er ook geen tegenmiddel van kon worden vervaardigd, antwoordde Raffles ernstig.

— Wat was het?

— Dat kan ik een leek zeer moeilijk in weinige woorden — en ook niet in veel uitleggen! antwoordde Raffles glimlachend. Laat u het voldoende zijn, dat er een afkooksel in voorkwam, van een sterk geurende plant, die inslechts weinige streken van Afrika groeit en die zoo vergiftig is, dat de inademing van haar bloemen den dood brengt. Een paar druppels, in een der aderen gebracht, zijn voldoende, om weinige minuten later plotseling het bloed te laten stremmen tot een dikke massa en de spieren zoo hard als hout te maken. De gele verkleuring moet waarschijnlijk worden toegeschreven aan het plantenextract, waarvan ik zoeven sprak. Ik acht het een groot geluk, dat ik toevallig juist die studie heb gemaakt van talrijke Indische en Afrikaansche plantengiften en ook van heele kruiden, die haar uitwerking opheffen.

— Gij hebt zoeven gesproken van andere lieden, die op dezelfde vreeselijke wijze het slachtoffer van dien Byrne zijn geworden. Geloofst gij, dat zij allen te redden zijn?

— Dat moet ik helaas betwijfelen! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Gij zijt gezond, jong en krachtig — in uw lichaam werd de gewenschte reactie teweeg gebracht en uw snelstroomend bloed hervond spoedig genoeg zijn oorspronkelijke samenstelling. Maar kinderen, zoo goed als oude lieden, menschen met een zwak hart en vaatgebreken — die allen zullen wel niet te redden zijn! Ik heb intusschen, zooals mijn plicht was, onmiddellijk telegrafisch aan den burgemeester van Stockholm, zoowel als aan den Prefect van Parijs, de samenstelling van het doodelijke vocht en van het tegengift doen toekomen. Het kan nog vannacht op de ongelukkigen beproefd

worden en — misschien kunnen wij morgenochtend het resultaat al weten. En nu zou ik u stellig den raad willen geven te trachten een weinig te slapen, want ondanks uw krachtig gestel zijt gij nog niet de oude.

— Maar, mijn waarde heer Raffles, ik heb 8 etmalen aaneen geslapen, protesteerde Wallace.

— Dat was geen versterkende slaap, dat was een toestand van lethargie, waarbij alle levensfuncties waren opgeheven, hernam Raffles. En vóór ik het vergeet — gij zult mij een groot genoegen doen mijn naam niet meer te noemen. Ik ben u erkentelijk dat gij persoonlijk geen wrok jegens mij koestert....

— Geen wrok jegens u koester? herhaalde Wallace verontwaardigd. Moet ik u nog eens zeggen, dat gij niets van mij kunt eischen of ik zou het inwilligen?

— Laat het dan zoo zijn, antwoordde Raffles glimlachend. Maar anderen, die ik niet uit den dood heb mogen opwekken, denken er misschien anders over. Ik behoef er geen geheim van te maken, dat men mij niet alleen in Londen, maar ook in Parijs ijverig zoekt. Reeds sedert jaren! Gij hebt een tamelijk luide stem en het noemen van mijn naam daarginds, zou mij in groote onaangenaamheden kunnen brengen.

— Mijn vriend bedient zich daar van een euphemistische uitdrukking! zeide Brand ernstig. Het noemen van zijn naam zou voldoende zijn, hem vele jaren achter de tralies te brengen, Het staat niet aan mij, mijnheer Wallace, om tegenover een vreemde den lof van John Raffles te verkondigen — maar indien dit geschiedde, indien hij gevangen werd, dan zouden duizenden ongelukkigen en verdrukten te Londen tot den ondergang gedoemd zijn en u vervloeken!

Het vroolijke gelaat van Wallace had plotseling een zeer ernstige uitdrukking gekregen en hij stak Brand de hand toe met de woorden:

— Als zijn naam nog een enkele maal over mijn lippen komt, dan moogt gij mijn hoofd afslaan en nu geloof ik maar dat ik uw raad zal volgen en een uiltje zal knappen. Ik voel mij inderdaad een weinig slaperig — wat vreemd genoeg is na die week van rust.

En hij voegde de daad bij het woord en sliep aanstonds in en Raffles en Brand begonnen op zachten toon hun plannen te maken.

Want zonder het elkander te durven be-

kennen, vreesden zij zeer voor het lot van de ongelukkige, jonge vrouw, die op een noodlottig oogenblik, zwichtend voor een strengen vader, haar leven aan dat van Byrne had verbonden.

De man moest krankzinnig zijn, dat leed geen twijfel meer, na hetgeen hij in Stockholm en Parijs had uitgericht en Grace stond dus bloot aan het grootste gevaar.

Wie weet wat de waanzinnige haar nog zou kunnen aandoen, wanneer zijn geest nog helder genoeg was om uit de bladen te kunnen lezen, dat Wallace als het ware uit den dood was verrezen en dat zijn wraakplan dus was mislukt.

Want weliswaar had Raffles den jongen man juist om die redenen vooralsnog geheimhouding op het hart gedrukt, maar hij had niet vooruit kunnen weten, dat een oude bediende, die zeer veel van den jongen man gehouden had, in die woning was achtergebleven en bijna gestorven was van blijden schrik, toen hij zoo eensklaps zijn meester, dien hij een week tevoren onder tranen had helpen begraven, in het holst van den nacht voor hem stond.

Wel had de oude Henry beloofd te zullen zwijgen, maar wie kon daarop rekenen?

En nog op andere wijze kon de zaak ontdekt worden — de afdrukken van de modderige voeten van Raffles en Brand op den marmeren stoep van de kapel, een mogelijk bezoek van een bloedverwant aan den grafkelder — wat al niet meer!

Het was dus zaak, te trachten, zoo spoedig mogelijk het verblijf van Byrne te ontdekken, vóór hij nog meer onheil kon aanrichten.

Hoe waar dit was — dat bleek hun den volgenden morgen te Calais, waar zij de ochtendbladen dadelijk lazen.

Want reeds had de telegraaf het bericht overgebracht van de verwonderlijke ontdekking van het tegengif en van de pogingen, die daarmee in het werk waren gesteld, degenen, die aan den gelen dood gestorven waren, weder tot het leven terug te brengen.

Te Stockholm was men daarin bij vier personen geslaagd, te Parijs bij slechts drie. En de overigen moesten als onherroepelijk verloren worden beschouwd, zij waren te oud of te jong, dan dat hun aderen op de injectie konden reageren of wel hun hart was te zwak, wegens misbruik van nicotine of wegens een andere oorzaak.

Toen Raffles dit las, begreep hij, dat er snel gehandeld moest worden, want het percentage van de slachtoffers was al vreeselijk groot.

Nog niet de helft van de ongelukkigen had men met dit tegengif kunnen redden.

In den trein van Calais naar Parijs lazen de drie mannen alles wat zij maar over die zaak konden lezen en daarna maakten zij glimlachend hunne opmerkingen over de talrijke dwaze commentaren, die er aan de telegrafische opgaven van de samenstelling van het tegengif door een onbekende te Londen werden vastgeknoopt.

— Het raakt kant noch wal, riep Wallace tenslotte in vertwijfeling uit.

— Waaruit gij kunt zien, waarde heer, dat mijn leven niet steeds over rozen gaat! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Want niets werkt zoo ontzenuwend als die onnoozele babbelpaatjes over je handelingen en over je persoonlijkheid. Laten wij liever tot de feiten overgaan. Ik vermoed dat Byrne dit alles ook wel zal lezen — en dan moet zijn woede geen grenzen kennen. Al zou hij alleen maar vermoeden, dat ook gij gered zoudt zijn, dan zou dat noodlottig kunnen zijn voor zijn jonge vrouw.

Wallace verbleekte en riep:

— Ik durf niet aan die mogelijkheid denken! Als wij toch maar wisten, waar die krankzinnige zich ophoudt. Het is mij onbegrijpelijk, dat de Parijsche politie er nog niet in geslaagd is, zijn verblijf op te sporen.

— Dat is toch niet zoo verwonderlijk! Ik weet dat Byrne voortreffelijk Fransch sprak, want hij heeft vroeger vele jaren achtereen in Frankrijk gewoond, zoodat zijn stem hem niet spoedig zal verraden. Hij was trouwens nooit een praatgraag. Verder vertoont hij zich zeker met opzet zoo weinig mogelijk buitenshuis, alleen dan om zijn krankzinnige aanslagen te plegen.

Ik verzeker u, mijnheer Wallace, dat wij geen seconde verloren zullen laten gaan. Luister naar het plan, dat mijn vriend Burns en ik beraamd hebben. Wij willen dadelijk na onze aankomst naar het hoofdbureau van politie gaan en daar zullen mijn vriend en ik ons uitgeven voor Engelsche detectives.

— En ik? vroeg de jongeman.

— Gij zult zijn — wie gij werkelijk zijt!

— Maar dan wordt het onmiddellijk bekend, dat ik slechts schijndood was!

— Dat doet er op het oogenblik ook weinig toe, hernam Raffles. wij kunnen echter de politie verzoeken, voorloopig met geen woord te reppen over uw wederopstanding. Zij moet zelve begripen, dat hierdoor Grace Parker het allergrootste gevaar zou loopen.

— En denkt gij dat de politie ons zal helpen?

— Daaraan valt geen oogenblik te twijfelen! Het gaat hier immers om den naam van den Parijschen veiligheidsdienst. Ik zal mijn hulp aanbieden, die men zeker gaarne zal aanvaarden, juist omdat wij allen uit Londen komen en op haar beurt zal de politie mij alles mededeelen, wat zij ontdekt heeft. Wanneer zij mij zegt, waar zij reeds gezocht heeft, dan kunnen wij ons heel wat tijd en moeite besparen. Lijkt u dit plan?

— Ik vind het uitmuntend! riep Wallace opgewonden uit. Ik wilde, dat wij reeds daarginds waren! Kunt gij u niet in mijn toestand denken?

— Geloof dat niet! riep Brand, terwijl hij de hand van den jongen man greep en die krachtig drukte. Wij begrijpen zeer goed, wat er thans in u moet omgaan en toch moet gij trachten kalm te zijn, want alleen met een koel hoofd zullen wij iets kunnen bereiken.

Het was omstreeks 11 uur in den morgen toen den trein uit Calais eindelijk stilstond onder de reusachtige overkapping van het Noorderstation.

De drie mannen begaven zich snel naar den uitgang en namen een taxi, waarmede zij zich naar het Hoofdbureau van Politie lieten brengen.

Zij werden onmiddellijk bij den hoofdcommissaris toegelaten, die ten zeerste verbaasd en onthutst was, toen hij vernam wie Robert Wallace eigenlijk was.

En Wallace zelf had gelegenheid te over zich in zijn binnenste te verwonderen over de merkwaardige talenten van John Raffles, die zijn rol zoo goed vervulde, alsof hij reeds jarenlang het beroep van detective had uitgeoefend.

Hij vertoonde een penning, waarvan Wallace wist, dat hij natuurlijk valsch moest zijn, met een zekerheid en effen gezicht, die voor Wallace een openbaring waren en hem onthulden, hoe het mogelijk was, dat de gentleman-inbreker zich zoo lang had weten te onttrekken aan de nasporingen der politie.

Hij geleck ook volstrekt niet op den man,

die hem tot het leven had geroepen en als Raffles den avond te voren op het station het herkenningwoord niet had gezegd, dan zou hij in hem nimmer zijn redder gezien hebben.

De hoofdcommissaris zeide onmiddellijk alle mogelijke hulp toe en hij moest beginnen met de troosteloze verklaring, dat de politie tot dusver nog geen enkel spoor had kunnen vinden.

Het ging als met de beruchte inktwerpers en haarafsnijders, die ook maandenlang hun zonderlinge praktijken uitvoerden, zonder te worden gesnapt.

Misschien hield de man buiten Parijs verblijf, maar waarschijnlijker nog hield hij zich schuil in een van de talrijke volksbuurten in het Oosten van de Fransche hoofdstad.

Pas gisteren was er voor het eerst een portret van hem gepubliceerd, maar dat was er een van bijna 20 jaren terug en toen Raffles het zag, begreep hij wel, dat de politie daaraan al heel weinig had — het was de foto van een man met een puntbaard en een dikken knevel, met tamelijk weelderig hoofdhaar en zonder groote lorgnet.

Hij geleck in niets op den Byrne van tegenwoordig.

De drie mannen verlieten dus het politiebureau met slechts luttel hoop in het hart, maar nadat zij een stevigen lunch hadden gebruikt, togen zij onmiddellijk aan het werk.

Zij begaven zich allereerst naar een hotel en toen gingen Raffles en Brand ieder afzonderlijk een onderzoek instellen, de eerste in de buurt van La Vilette, de tweede in de wijk van Veaugirard, beide volksbuurten met een zeer talrijke bevolking.

Wallace kon helaas weinig uitrichten, want hij kende Parijs slechts zeer oppervlakkig, en daarenboven was zijn kennis van de Fransche taal beperkt tot het allernoodzakelijkste.

Hij wist er van wat hij er uit den grooten oorlog van onthouden had en meer niet.

De drie mannen vonden elkander terug in het café de la Paix, bij de Opera, waar zij zouden lunchen.

En noch Raffles, noch Brand hadden ook maar het geringste kunnen ontdekken.

Des middags besloten zij, met een der omnibussen, die van de Opera naar de Bastille rijden, zich nogmaals naar een der volksbuurten te be-

geven, om met onvermoeiden ijver hun onderzoek voort te zetten.

Zij betaalden den kellner, verlieten het bekende restaurant, begaven zich naar de stopplaats der autobussen en zetten zich neder in het binnenste van een dier reusachtige vervoermiddelen, die waarschijnlijk vlugger gaan dan de ouderwetsche omnibussen met hun bespanningen van drie paarden, maar niet zoo schilderachtig zijn.

Het voertuig, tot de laatste plaats bezet, zette zich in beweging.

Uit gewoonte bekeek Raffles dadelijk een voor een de gezichten van zijn medepassagiers.

En bijna onmiddellijk viel zijn aandacht op een kleinen man met vuurrôod haar en een warrigen, rooden baard, die in een der hoeken schuin tegenover hem zat.

De oogen van dien man waren met een starre uitdrukking gericht op dengene, die naast Raffles zat en dat was Robert Wallace.

En Raffles voelde, hoe eensklaps de arm van den jongen man heftig begon te beven.

Hijzelf had den kleinen heer opgemerkt en keek hem met open mond aan, nog volstrekt niet zeker van zijn zaak, ofschoon hij bijna vast wist, dat die man... dat die oogen... die verschrikkelijke oogen, die hem zoo woest aanzagen...

Maar Raffles bleef naar den kleinen man zien en hij bedacht, hoe dat gelaat er moest uitzien zonder rooden baard, zonder rood hoofdhaar.

En toen wist hij het ook — de man schuin tegenover hem was Philip Byrne.

Op dat oogenblik stond de bus stil.

Raffles zag, dat de roodharige opstond met het schuim om de lippen, zich nauwelijks kunvende beheerschen en met een zoo duivelsche uitdrukking van wraak in de oogen, dat hij meer dan ooit gelek op een woedende chimpansee.

Hij had de hand in zijn zak gestoken en begaf zich naar den uitgang, zonder zich blijkbaar nog om Wallace te bekommeren.

Maar toen hij Raffles voorbijging, greep deze hem bij den arm vast, juist toen Byrne — want dat hij het was, behoeft niet meer betwijfeld te worden — zijn hand weer te voorschijn haalde.

Tusschen de vingers hield hij een klein, puntig voorwerp.

En nog terwijl Raffles hem bleef vasthouden en Byrne hem met een valschen blik aankeek, klonk er ergens in de groote omnibus een gil en

aller oogen wendden zich naar een klein meisje, nauwelijks twaalf jaar oud, dat onbewegelijk in een hoek zat, verstijfd, geel als saffraan...

Onwillekeurig was de greep van Raffles een weinig verzwakt, daar ook hij plotseling getroffen werd door het gezicht van het ongelukkige kind, en met een schellen lach rukte Byrne zich los en wipte met een lenigen sprong uit de omnibus, op gevaar af onder een snel voorbijrijdende auto te geraken.

Onmiddellijk sprongen Raffles, Brand en Wallace hem na, gevolgd door een drietal heeren.

Er ontstond een woeste jacht. Met een vlugheid en een behendigheid, die voor zijn leeftijd verwonderlijk mocht heeten, ijde Byrne tusschen een menigte voertuigen door, tot hij het trottoir bereikt had en snelde voort als een haas, terwijl nu en dan zijn waanzinnige lach klonk.

Maar de achtervolgers verloren geen duim breed gronds.

Wallace liep zoo hard als hij nog nimmer geloopt had, met Brand en Raffles aan zijn zijde.

Een paar bereden politie-agenten, in allerijl gewaarschuwd, lieten hun rijwielen keeren en namen deel aan de achtervolging.

Maar het leek wel of Byrne vleugelen aan de voeten had!

Hij rende met onverminderde vaart voort, wierp de voorbijgangers, die hem wilden tegenhouden, met ongelooflijke kracht terzijde, sloeg een zijstraat in en bereikte de Seinekade.

Maar de achtervolgers begonnen nu snel terrein te winnen, want het was duidelijk, dat Byrne uitgeput begon te raken.

De straat liep uit op de Pont Nationale, een der fraaiste en hoogste van de talrijke bruggen, die over de Seine zijn geslagen.

Midden op de brug hield hij een oogenblik hijgend stil.

Hij keek achter zich, met zijn bloed beloopten oogen en zag dat zijn achtervolgers op nauwelijks 10 meter achter hem waren.

En voor hem zag hij een groot aantal mannen, die blijkbaar reeds begrepen wat er gaande was en hem den weg versperden.

Toen, met een verschrikkelijken kreet, die ver over het water klonk, sprong hij op de breede, steenen balustrade en stak zich met een snelle beweging, het kleine spuitje, dat hij niet had losgelaten, in den linkerpols.

Nog éénmaal klonk de waanzinnige lach en juist toen Wallace hem wilde grijpen, liet hij zich voorover vallen en plonsde in het groene Seine-water, dat hoog opspatte....

Toen men hem 10 minuten later eindelijk had kunnen opdreggen, was hij reeds volkomen verstijfd; gelaat en handen waren geel.

En hij was zoo afzichtelijk met zijn klein, verwrongen lichaam, met een afschuwelijke uitdrukking in zijn met bloed beloopten oogen, dat eenige vrouwen, die er bij waren gekomen, van ontzetting flauw vielen.

Er werd onmiddellijk een foto genomen van Byrne, zooals hij was met roode pruik en baard, nadat men die had laten drogen.

En nog dienzelfden avond verscheen de foto met een zeer volledig signalement en een beschrijving van zijn kleederen in alle bladen van Parijs.

Dat geschiedde nog drie dagen achtereen en in den avond van den derden dag, toen men begon te vreezen voor de verstandelijke vermogens van Wallace, kwam er zich eindelijk op het Hoofdbureau van Politie een man aanmelden, die niet geheel normaal scheen te zijn en die een wijdloopig verhaal deed van een huurder, dien hij sedert eenige dagen had geherbergd in een klein huis, even buiten de poorten van de stad, bij Mudon.

Hij geloofde wel, dat zijn huurder heel veel geleek op het portret, dat hij bij toeval had

gezien op een krant, toen hij bij hooge uitzondering een glas bier was gaan drinken in een klein café in zijn buurt.

Men liet den man nauwelijks uitspreken, maar onmiddellijk vertrok een groote auto met twee agenten, een rechercheur, Raffles en Wallace naar het aangewezen huis.

Op de zolderverdieping, in een bijna volkomen duister vertrek, waarvan het raam met stevige luiken en ijzeren balken was afgesloten en waarvan de sterke deur van twee zware grendels voorzien was, vond men de ongelukkige Grace Parker, half verhongerd, bijna buiten bewustzijn — en een oogenblik vreesde men voor haar leven, toen zij den doodgewaanden Robert Wallace eensklaps op zich zag toesnellen.

De ongelukkige had al dien tijd gevangen gezeten, zooals naderhand bleek.

Zij moest een volle maand doorbrengen in een der ziekenhuizen van Parijs en al dien tijd verliet Wallace de stad niet, maar sloeg er zijn tenten op, om steeds in de buurt van de geliefde vrouw te zijn.

En eindelijk, na een maand van onzekerheid, trad beterschap in en de zon ging op over het leven van die twee menschen, die zooveel hadden moeten lijden, alvorens zij elkander voor goed konden toebehooren.

Wat Raffles betreft, hij achtte zijn taak reeds lang van tevoren afgedaan en keerde met Brand naar Londen terug, om voor goed uit het leven van Robert Wallace te verdwijnen....

De volgende aflevering (No. 510) bevat:

De verdwenen Houwitsers.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.